Спогади очевидців трагедії – на с. 3

У номері:
ПОСІВНИЙ КАЛЕНДАР-2024 с. 7

Середа 22 листопада 2023 року
№47 (16 842) Ціна 9 грн

Газета ВОЛИНЬ НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Життя з чистого аркуша

Фермер, який перевіз із Донеччини на Волинь 150 кіз, мусить їх дорізати

«Серце крається, коли доводиться запитувати, як дід у казці: «Кізонько моя мила, кізонько моя люба, чи ти пила, чи ти їла?».

Фото із сайтів veteranfund.com.ua, live.pravda.com.ua, radiosvoboda.org.

Сергій воював на Світлодарській дузі.

Козине господарство в Іванопіллі розвивалося непогано, але все зруйнувала війна...

Колоритний чоловік з оселедцем – Сергій Свириденко – шість років тому, повернувшись після служби в АТО, заснував у селі Іванопілля, що біля Торецька, екоферму «Козацьке подвір'я». Став розводити кіз, варити крафтові сири, готувати м'ясні делікатеси. І все, здавалося, йшло добре, але повномасштабне вторгнення змусило Сергія Миколайовича долати нові випробування

Оксана СКРИПАЛЬ

ІЗ АРТИЛЕРИСТІВ – У ФЕРМЕРИ

До 2014 року Сергій Свириденко жив у Донецьку. Працював у торгівлі: купував гуртом ковбаси на м'ясокомбінатах України та розвозив по магазинах. Але потім через війну на Сході життя змінилося. Ситуація у рідному місті стала напруженою. Так усією родиною 3 червня 2014 року вони «на два тижні» виїхали на дачу в село Іванопілля Костянтинівського району, яке залишилося на підконтрольній Україні території. Зрештою, зосталися там на 8 років.

Коли Сергій зрозумів, що за два тижні додому вони не повернуться, то пішов у військкомат.

Невимовний біль господаря-патріота – на с. 2

Серце, віддане Україні

«Органи КДБ не позбавляли мене своєї «опіки» до останніх днів великої імперії...»

2024-й рік на Горохівщині оголосили роком заслуженого вчителя України Василя Фещака й урочисто відкрили банер із його фото на головній площі колишнього райцентру

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Ще цими днями у Волинському обласному видавництві «Надстир'я» побачила світ книга, якої зачекалися не лише волиняни, а й жителі усіх регіонів України й країн, у які доля покликала учнів заслуженого вчителя України Василя Фещака. Вона – про освітянина, зустрічей із котрим школярі чекали в класах, колеги – в учительській, на конференціях, нарадах, науковці – на сторінках альманахів, співаки – на репетиціях, культпрацівники – в драмгуртках і на сцені, декламатори – на престижних конкурсах.

Фото із сайту gorokhivrada.gov.ua.

До земляків звертається з вдячністю від родини син педагога – Володимир Фещак.

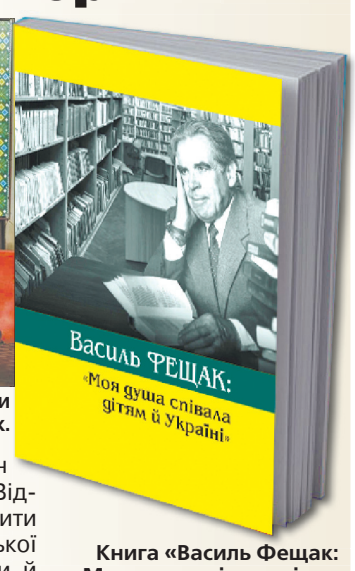

Книга «Василь Фещак: «Моя душа співала дітям й Україні» увічнить ім'я світоча української освіти.

Чекали, бо його мудре, кришталево чисте вимовою й щирістю українське слово, красивий баритон повсякчас звучали освідченням Україні й людям, а нам тоді здавалося, що так буде завжди.

...23 жовтня 1995 року на 67-му році життя Василь Васильович відійшов у засвіти. Відтоді не переставав жити у спогадах освітянської родини Горохівщини й тих вдячних вихованців, які навіть мовлене ним звичне досі пам'ятають величним, а книга «Василь Фещак: «Моя душа співала дітям й Україні» покликана увічнити ім'я світоча української освіти.

Розповідь про «умілого диригента дитячих душ» – на с. 9

Героїня із сусідньої вулиці

Гуцулка Ксеня з Волині на передовій мріє запекти поросят

У 56 років Оксана Віннік (на фото) із села Ворчин Володимирського району відправилася на Схід, щоб смачно годувати наших захисників

Степан БОСИЙ

«Дітей маю, онуків маю... Що ж я буду вдома сидіти? Хоть щось зроблю для наших хлопців на передовій», – одного разу вирішила Оксана Віннік.

Раніше влітку жінку часто запрошували сезонною кухаркою на бази відпочинку на Шацьких озерах – доводилося готувати на кількасот людей! За освітою пані Оксана агроном-плодоовочівник, все життя працювала агрономом, пізніше – головним бухгалтером у сільраді, була директором комунального підприємства. Але їсти готувати вміє і дуже любить! От вона і подумала: «То наші хлопці на Сході не матимуть чого смачно попоїсти, а я вдома сидітиму – не буде цього!»

«Хочеться приготувати таке, аби хлопці відчували себе по-домашньому».

Фото із сайту espreso.tv.

Історія кухарки з передової – на с. 11

■ Пульс тижня

На Волині знищили російські «шахеди»

Вночі проти 21 листопада в нашій області сталися вибухи

Ліна ВОГОНЬ

Під час повітряної тривоги в регіоні спрацювали сили протиповітряної оборони. Про це розповів голова Волинської обласної військової адміністрації Юрій Погуляйко.

«Щодо нічної повітряної тривоги в області: за інформацією військових, на Волині було знищено безпілотники типу «шахед», – йдеться у повідомленні.

За словами очільника ОВА, постраждалих під час російської атаки немає.

А військово-політичний оглядач Олександр Коваленко зазначив, що група російських ударних дронів фіксувалася в районі села Троянівка на Маневиччині та Старих Кошарів на Ковельщині, і поблизу Володимира. ■

У центрі Ратного молодь розважалася під російську музику

Відповідний ролик оприлюднили у місцевому пабліку у Facebook «Типове Ратне»

Василина СМЕТАНА

На відео можна помітити, як група молоді відпочиває під гучну російську музику у центрі селища.

Мешканці Ратного обурюються ситуацією та кажуть, що такі веселощі тут відбуваються ледь не щовечора. «Одні збирають кошти для військових, а інші тусуються серед ночі безкарно. Невже ще мало гине хлопців на війні?! Але за весь час, поки ми живемо на цій квартирі, це практично кожен вечір!» – написала одна ратнівчанка. ■

■ Життя з чистого аркуша

Фермер, який перевіз із Донеччини на Волинь 150 кіз, мусить їх дорізати

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана СКРИПАЛЬ

Півтора року служив у 54-й бригаді артилеристом. Воював на Світлодарській дузі. А після демобілізації заснував в Іванопіллі козине господарство. Також узявся за виготовлення м'ясних делікатесів зі свинини. У 2017-му отримали грант від ГО «Український донецький куркуль» і побудували мінісироварню за майже 1 млн грн.

М'ясну продукцію та сири продавали у місцевих крамничках, на ярмарках та через інтернет. Справи йшли непогано. Так, у 2021 році продали товару на 4,9 млн грн. Готувалися нарощувати обсяги виробництва та продажу. Але почалася широкомасштабна війна і зруйнувала всі плани.

ПЕРЕЇЗД ОБІЙШОВСЯ У ПОНАД 150 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

«У нас із 2014 року було неспокійно. Ми постійно чули артилерію, адже до лінії розмежування було всього 30 кілометрів. Але у нас був газ, вода, електроенергія та інтернет. А ось після 24 лютого все змінилося. Люди почали виїжджати з Костянтинівки, Краматорська», – пояснює чоловік.

Навесні стало «прилітати» в Іванопілля. Регулярно обстрілювали і сусідні містечка. З травня в селі зник газ. А потім росіяни поцілили у насосну станцію, тож люди залишилися ще й без води. У господарстві Сергія є власна свердловина. Він каже, що міг би вижити в селі сам, але тримати худобу ставало дедалі важче через дефіцит води та кормів.

Сергій Свириденко вирішив виїжджати на більш спокійну територію. Транспортувати таке велике стадо було непросто.

«У мене не було вибору: або кози помруть з голоду в Іванопіллі, або ми переїдемо і я матиму змогу знайти корм для них. Тому я з липня їздив Україною, дивився, куди можна перебратися. Десь по телебаченню вийшла передача про мою ферму, її побачив волинський підприємець Іван Будь. Він і запросив мене до свого старого господарства на Волинь», – каже чоловік.

Тож на початку вересня 2022 року Сергій Свириденко найняв скотовоза. На перший поверх завантажив обладнання, трактор, техніку, на другий – 150 кіз. Забрав двох працівниць та готову до продажу продукцію і вирушив у дорогу.

«Переїзд обійшовся у понад 150 тисяч гривень. Я переживав, що тварини не витримають такої довгої дороги. Але минулося, вижили усі. Ми виїхали близько 16-ї години, а наступної доби були вже на місці», – розповідає Сергій.

ДОВЕЛОСЯ СКОРОТИТИ ПОГОЛІВ'Я

Спочатку вдавалося дати раду стаду. З'явилися клієнти, ферма працювала. Але, на жаль, утримувати таке поголів'я на новому місці стало складно. Тому фермер цієї осені мусив зменшувати своє тваринницьке господарство. Чоловік не в змозі прогодувати поголів'я.

«Уже дорізаємо кіз, – сумно каже пан Сергій. – Не вистачає людей для їхнього догляду та коштів на корми». Господарю це рішення далося непросто, однак інакше вчинити не міг через обставини, що склалися.

Чоловік продовжує свою справу. «Виробництво працює, виготовляємо далі сири, але тепер уже з коров'ячого молока. Також робимо м'ясні делікатеси з м'яса тварин домашньої відгодівлі, які перебувають на випасі». Сергій Свириденко пробував брати молоко в місцевих жителів, але не раз воно була низької якості, тож закуповує сировину у місцевого фермера в Дерні.

> «Не вистачає людей для їхнього догляду та коштів на корми.»

«Маємо сучасну домашню сироварню, постійно розширюємо асортимент продукції. Використовуємо італійські закваски. Продукти харчування виробляються на нашій фермі з дотриманням усіх санітарних норм і без використання заборонених добавок та компонентів. Із любов'ю ставимося до нашого діла», – каже пан Сергій.

А волиняни високо оцінили крафтові смаколики, адже у вайбер-спільноті господаря – десятки подяк і сотні задоволених клієнтів.

** Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключною відповідальністю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу.* ■

Фото із сайту zora-ifpin.info.

На жаль, утримувати таке поголів'я на новому місці стало складно.

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- Група компаній ТМ «ВІЛІЯ» (директор Євген ДУДКА)
- **Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)**
- СГТОВ «Лище» (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- **СГПП «Рать» (директор Віктор ШУМСЬКИЙ)**
- ТзОВ «Волинь-Кальвіс» м. Ковель (директор Ігор ПОНІКАРЧУК)
- **С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор Анатолій МАСЛІЧУК)**
- ПП «Макс Ком» (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- **С(Ф)Г «Землероб» Володимирського району (директор Леся ЛИСИЦЯ)**
- ТОВ «П'ятидні» (директор Валерій ДІБРОВА)
- **ТзОВ «Городище» (директор Анатолій НИКОНЮК)**
- СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- **ПОСП імені Шевченка (директор Андрій ТУРАК)**
- Підприємець Сергій ПШАВА (Ковельський район)
- **С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)**
- ПП «Злагода» (директор Микола ЛИНЧУК)
- **Берестечківська міська рада (голова Ігор ГРУДЗЕВИЧ)**
- Підприємець Карапет АСАТУРЯН (м. Горохів Луцького району)
- **Фермерське господарство «Дари Волині» (директор Юрій ЄЛЕВА)**
- ТОВ «Агросвіт-Волинь» (власник Євген ШЕЛЕПІНА)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтесь! Тел. 0661338688.

■ Про це говорять

У черзі на «Ягодині» – понад 1000 вантажівок

Через блокування польськими перевізниками роботи пунктів пропуску на кордоні з Україною наразі в чергах на трьох напрямках перебуває близько 2900 вантажівок

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Про це в ефірі загальнонаціонального телемарафону «Єдині новини» заявив речник ДПСУ Андрій Демченко: «На жаль, блокування продовжується на трьох напрямках. Нагадаю, це пункти пропуску «Ягодин – Дорогуськ», «Краківець – Корчова» і «Рава-Руська – Гребенне». Станом на ранок понеділка, за тією інформацією, яку ми маємо від польських колег, у чергах на території Польщі в напрямку України перебуває близько 2900 вантажних транспортних засобів. Найбільше навпроти Краківця – 1200, до Ягодина – десь 1100 вантажівок і в напрямку Рави-Руської – близько 600».

За словами речника, ці дані неповні, адже частина вантажівок може перебувати на певній відстані від кордону. Через блокування згаданих напрямків фіксується збільшення черг на інших пунктах пропуску. Він також наголосив, що по кілька вантажівок за годину учасники акції пропускають як на напрямку виїзду з Польщі, так і на в'їзд до Польщі. Але це не вирішує всіх питань щодо інтенсивності руху, оскільки в Ягодині, наприклад, за добу проїжджало від 1200 до 1300 вантажівок в обох напрямках, по 600 – у пунктах пропуску Краківець і Рава-Руська.

Андрій Демченко додав, що у напрямку виїзду з України діє електронна черга і фізично вантажівки не перебувають поряд із кордоном. «Вони знаходяться в тих місцях, де їм зручно, в тому числі в тих місцях, де є стоянки, на автозаправних станціях. Якщо ж говорити про територію Польщі, то там якраз вантажівки перебувають фізично, очікуючи на можливість подальшого руху в напрямку України», – розповів він.

Як повідомлялося, з 6 листопада польські перевізники розпочали блокаду руху вантажівок біля трьох згаданих найбільших пунктів пропуску на кордоні з Україною. Серед вимог до уряду Польщі – повернення практики дозволів для українських перевізників; посилення для іноземців правил перевезень за ЄКМТ (Європейська конференція міністрів транспорту); неможливість реєструвати компанії в Польщі, якщо її фінансова діяльність відбувається не на території ЄС; створення окремої черги для автомобілів на номерах країн ЄС; створення окремої черги на всіх кордонах для порожніх фур, отримання доступу до української системи «Шлях».

Як пише видання «Грунт», польські перевізники, які влаштували страйк на кордоні з Україною, блокують, зокрема, пропуск гуманітарної допомоги та цистерн із паливом. У Мінінфраструктури кажуть, що зафіксували «численні випадки» цього і передали повідомлення колегам із Польщі.

До речі, для українських водіїв, які понад десять днів стоять у черзі на польському кордоні, створено штаб допомоги. Він працюватиме, доки кордон не буде розблокований і стабільність руху через пункти пропуску не відновиться. ■

Фото із сайту rudenko.kiev.ua.

В Україні залишилося лише 2 мільярдери. За даними видання «Новоє врємя», це – власник СКМ Рінат Ахметов, статки якого оцінюються в $6,59 млрд (мінус 43% щодо 2022 року) і EastOne Віктор Пінчук, у якого нарахували $1,72 млрд, що на 34% менше, ніж 2022-го.

Майже 40% отримувачів допомоги як внутрішньо переміщені особи живуть тільки на ці кошти, оскільки не знайшли роботу або вона малооплачувана.

В Україні станом на ранок 20 листопада внаслідок повномасштабної агресії російської федерації загинули 510 дітей, ще 1146 дістали поранення.

■ Трагічні сторінки нашої історії

«Стоїть Ленін і показує рукою: їдь на Запад за мукою...»

Завдяки титанічним працям двох уродженців Великої Волині – нашого легендарного земляка Андрія Бондарчука та доктора історичних наук із Житомирщини Василя Марочка – ми маємо безцінні книги з документальними свідченнями про те, як жителі Західної України у 1946–1947 роках рятували від голоду приїжджих за харчами голодуючих зі Сходу, Півдня, Центру України та прилеглих областей росії, де комуністичний чобіт знищив власника і запровадив свій «комуністичний рай», який став справжнім пеклом на землі. Такі книги мали б бути настільними в кожного українця. Тим паче, в ці воєнні дні, коли кровопивця путін «хочєт павтаріть» історію

Як нашу родину врятували «бандерівці»

Народився я під Полтавою, в мальовничій Михайлівці над Ворсклою. Два старших брати і сестра померли під час Голодомору 1933 року. Батько загинув на війні

С. ПАНАСЕНКО, м. Володимир, спогади з книги «Голод 1946–1947 рр. в Україні: Колективна пам'ять» (упорядник Василь Марочко, 2019)

1947-го знову почався голод. Люди їхали в Західну Україну, щоби там роздобути борошна й картоплі. Поїхав і я, 15-річний хлопчина, разом із дядьком, маминим братом. Був, пам'ятаю, в полотняних штанцях і сорочці, а засмальцована куфайка слугувала і подушкою, і ковдрою. Приїхали на Волинь, у Володимир. Спалений вокзал зустрів закопченими вікнами, але у сквері біля нього вже стояв мармуровий Ленін із простягнутою рукою. Один із таких, як я, «торбешників» продекламував віршика: «Стоїть Ленін і показує рукою: їдь на Запад за мукою...». Ті короткі рядки запам'яталися мені на все життя.

«Торбешники» розбрелися навколишніми селами. Тут, як і в нас, замість хат стояли закіптюжені димарі. Люди жили в землянках. Довкола – повоєнні руїни, сироти, вдови. Усе було так, як і в нас. Не було тільки одного – колгоспів. А тому не було голоду. Зайшли ми з дядьком до с. Підгайці (нині Зимнівська територіальна громада Володимирського району. – Ред.). Дід Устим Янчук жив із бабусею Параною і донькою Надією. Один їхній син був ще в армії, другого німці вбили, а про третього нічого не було відомо. Їхнє господарство постраждало під час війни, а хата і клуня вціліли. Сім'я мала 5 га землі. Але господар був уже немолодий і хворий. Тож ми з дядьком допомогли йому обмолотитися і відвезти «поставку» – 35 ц пшениці, телицю і кабана. За це нас нагодували, вдягли і дали з собою борошна та крупів стільки, скільки ми могли фізично довезти додому. Так не тільки ми, а й уся рідня врятувалися від голоду.

Я знову повернувся до Янчуків. Жив у них за сина, працював осінь, зиму й весну. За цей час мамі й сестрі надіслав десятки посилок із салом, крупами, сухарями. Добре розумів, які доброзичливі, чуйні люди мешкають у Західній Україні. (Тут потім я зустрів свою долю).

На Волинь поїхав і після армії. Але... ні дідуся Устима, ні бабусі Парані, ні Надії не застав. Не було і їхніх хати, клуні, хліва. Лише руїни, кропива й будяки. У розпачі я побіг до сусідів, почав розпитувати. Розповіли мені, що Янчуків розкуркулили. Дід Устим помер від серцевого нападу, коли розвалювали хату, бо була покрита бляхою. З неї та ще з однієї, що вціліли під час війни, збудували колгоспну контору. Бабусю Параню й Надію (вже заміжню) вивезли до Сибіру. За що? Бо не могли сплатити непомірні «поставки». А один із їхніх синів, як з'ясувалося, був в УПА. Отакі «злочинці-бандерівці» живуть у Західній Україні. ■

Фото із сайту holodomormuseum.org.ua.

«За це нас нагодували, вдягли і дали з собою борошна та крупів стільки, скільки ми могли фізично довезти додому. Так не тільки ми, а й уся рідня врятувалися від голоду.»

«Хоч лише трішки мали, але «мілєньким» давали»

...Бідні, змучені, у благенькій одежині, вони ходили від подвір'я до подвір'я і просили щось поїсти та вкинути в їхні торбинки. Найбільше просили зерна, борошна або хліба, брали картоплю, городину. Люди ділилися з ними всім, що було в господарстві, і годували тим, що мали в хаті

Сіма КОРДУНОВА, уродженка села Лаврів, нині жителька Полонки Луцького району, зі спогадів у книзі Андрія Бондарчука «Україна. Голодомор 1946–1947 років: Непокараний злочин, забуте добро» (2017)

Пам'ятаю, як мама приготщала їх молоком, бо то був такий продукт, який щодня поповнювався, адже ми мали корову. А коли достигали вишні й черешні, то мама варила хамулу: в узвар із цукрового буряка вкидалися ягоди і вливалася розведена у воді жменька борошна. Прохачам страва подобалася. Хлібом мама не приготщала, бо не було з чого спекти. За хлібом ходили за 20 кілометрів до Луцька, вистоювали в чергах під кількома магазинами. Щастило, коли вдавалося купити 2 буханки чорного і важкого, мов цеглина, хліба. Коли висохла земля, мама з моїм молодшим братиком відкопали ще татом прихований ячмінь. Він і виручав нашу сім'ю: його перетирали на жорнах, просіювали і варили кашу. Коли якесь горнятко цих круп чи квасолі мама відсипала жінкам-прохачкам для їхніх діток, у них на очах зблискували сльози.

Якось мама запитала в однієї з тих жінок, як же вона буде переправляти на таку велику відстань мішок-два картоплі. Та вона розповіла, що зупинилась у якоїсь вдовиці на квартирі. Допоки збиратиме милостиню, буде ту картоплю сушити, а тоді вже й повезе. Один чоловік із «брянських» довго жив у селі, шив взуття – «чуні». Він майстрував його зі старих автошин, скріплював обтяжку з підошвою дротом і виходила сяка-така взувачка. Так чоловік заробляв на хліб для села, де всі були погорільцями. Кілька чоловік із тих прохачів так і залишились в нашому селі... Запам'ятався мені з тих пір якийсь збірний образ жінки-прохачки: зігнута постать, темне обличчя, голодні очі, які просять без слів, та тиха запобігливість в тих очах. Зверталися до наших «мілєнькіє», «мілєнькая».

У 1946–1947 роках на Волині ще відчутно діяли окремі частини УПА. «Хлопці з лісу» були частими гостями в багатьох сільських обійстях, бо також потребували допомоги. Однак не було жодного випадку, щоб комусь із прийшлих чужих людей-прохачів у чомусь дорікнути чи образити. А ті голодні й струджені люди не мали причини їх боятися. ■

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ, редактор відділу політики газети «Волинь»

Чи передадуть на фронт 17 машин мами, яка «любит скорость»?

Пригадуєте, як після оприлюднення програмою «Наші гроші» розслідування, що на нардепа Олександра Дубінського, його дружину і маму зареєстровано 24 квартири, 17 дорогих автівок і два будинки, щоб плюнути в обличчя всім українцям, парламентар (до речі, колишній журналіст-антикорупціонер на «1+1») прийшов у Верховну Раду у футболці із написом: «# Мама любит скорость» (на фото)?

Фото із сайту 24tv.ua.

Інкримінована Дубінському стаття не передбачає внесення застави і загрожує терміном до 15 років ув'язнення з конфіскацією майна.

Ось цими днями Печерський районний суд Києва відправив до сізо на 60 днів народного депутата України Олександра Дубінського, якого підозрюють у державній зраді і який потрапив у парламент як «нове обличчя» у складі «Слуги народу».

Буквально до самісінького початку великої війни українська влада переслідувала представників державницької опозиції – пам'ятаєте «театр» із Петром Порошенком, якого не випускали за кордон, а потім зустрічали правоохоронці в аеропорту, де намагались вручити йому повістку до суду?

А в той час той-таки Дубінський (за даними СБУ і ДБР – завербований агент Буратіно) спокійно поливав брудом усе українське, називаючи, зокрема, гасло «Слава Україні!» нацистським. І це ще квіточки.

США, нагадаю, наклали санкції на Дубінського та його поплічників, серед яких – нардеп і агент кремля Андрій Деркач, який утік за кордон перед 24 лютого 2022-го. Цих кремлівських запроданців звинувачували у «скоординованому поширенні брехні» щодо Джо Байдена та США.

Олександр Дубінський – з орбіти Ігоря Коломойського (недарма ж його в ці дні у мережі перехрестили на Папа Карло), до якої входить і «наш» Ігор Палиця. Вони, як відомо, дружно просували ідею «зовнішнього управління» Заходу в Україні після 2014 року...

Не кажу вже про колишніх регіоналів, людей, які навіть не приховували своєї проросійської позиції, але попри це мали підтримку українців і другу за величиною депутатську фракцію у Верховній Раді.

Але час та війна ставлять усе на свої місця. Точніше, починають це робити. Бо скільки ще тої антиукраїнської наволочі тихо чекає на якихось нових дубінських чи арестовичів, щоб і далі ширити тут «рускій мір» і водити Україну по колу...

А ще сподіваюся, як політолог із Сумщини Віктор Бобиренко, що хоча б ці 17 машин у мами Дубінського «конфіскують і віддадуть бійцям на фронт. А маман, люблячи «скорость», возитиме передачки синкові спочатку у сізо, а потім – на зону». ■

■ Пряма мова

Андрій БОНДАРЧУК, письменник, публіцист, народний депутат України I скликання, Почесний громадян Волині, Луцька і Старовижівського району, один із ініціаторів спорудження в Луцьку пам'ятника Християнському милосердю волинян, які у важкі 1946–1947 роки безкорисливо рятували голодуючих:

– На Західній Україні класичного Голодомору як такого не було. Навпаки, жителі цього регіону, бандерівського краю, рятували від голоду прибульців із Центру, Сходу, Півдня України, прилеглих областей росії. Причина була одна. За два роки після війни комуністична влада не встигла зруйнувати сільське господарство західних областей, колективізувати його усуціль. Хвиля голодуючих (а це сотні тисяч, а то й мільйони) накочувались на Захід України. І хоча жителі тут теж не розкошували, вони щиросердно ділилися останнім, тепло приймали знедолених. Багато приїжджих приросли до цього краю, він став їм рідним. До речі, як не лякали представники влади голодуючі регіони «бандерівськими бандами», які чатують за кожним кущем чи деревом на східняків чи кацапів, ніхто з голодуючих не постраждав від УПА. Власне, допомога, людське милосердя західняків, в тому числі волинян, допомогли врятувати життя і здоров'я тисячам голодуючих, їхніх рідних, дітей.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Микола СКИБА – боєць родом із села Мала Ведмежка, що на Маневиччині, (проживав у місті Вараш Рівненської області);
Євген СОРОКА – боєць із міста Нововолинська;
Володимир БОРИС – боєць із селища Мар'янівка, що на Горохівщині;
Сергій СОБЧУК – боєць із міста Луцька;
Руслан ШМИГА – боєць із міста Луцька;
Юрій НАУМЧУК – боєць із міста Ківерці;
Анатолій КУЛЯС – боєць із села Новосілки Володимирського району;
Анатолій ЛАНЕВИЧ – боєць із села Березичі, що на Любешівщині;
Микола МАКСИМЧУК – боєць із села Язавні, що на Ратнівщині;
Сергій ЛЕСИК – боєць із міста Каменя-Каширського;
Дмитро ПАРФЕЛЮК – боєць із села Нуйно Камінь-Каширського району;
Юрій ЧОНКА – боєць із села Топільне, що на Рожищенщині;
Василь САЛИВОНЧИК – боєць із села Щитинь Камінь-Каширського району;
Ольга КУЛІКОВА – захисниця із міста Нововолинська (родом із Маріуполя, в місто шахтарів переїхала із сім'єю після початку повномасштабного вторгнення);
Богдан ДАЦЮК – боєць із села Вільхівка, що на Горохівщині;
Роман ПРИСТУПА – боєць родом із села Городилець Ковельського району (до повномасштабного вторгнення проживав на Київщині, де й пішов добровольцем на війну).

■ Пряма мова

«Планета Земля достатньо велика, щоб обидві країни могли досягти успіху...»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про наші втрати у війні:

«Деякі лідери кажуть, що росія вчетверо більша, але ви маєте знати: я не можу ділитися з вами нашими жертвами, проте можу сказати, що їх на сьогодні мінімум уп'ятеро менше (*ніж у росіян.* – **Ред.**)».

Сі ЦЗІНЬПІН, лідер Китаю, під час зустрічі з президентом США Джо Байденом заявив, що Вашингтон і Пекін не мають повертатися спинами один до одного:

«Стосунки Китаю зі США ніколи не були гладкими протягом останніх понад 50 років, проте вони продовжували рухатися вперед. Для двох великих країн, таких як Китай і США, відвернутися одна від одної – не вихід. Одній стороні нереально переробити іншу, а конфлікт і протистояння мають нестерпні наслідки для обох сторін... Планета Земля достатньо велика, щоб обидві країни могли досягти успіху, і успіх однієї країни є можливістю для іншої».

Карл ВОЛОХ, політичний оглядач, про російський план «Майдан-3», який, за словами Володимира Зеленського, нібито має на меті «змістити Президента України»:

«Всі притомні розуміють, що новий Майдан наразі майже невірогідний. З простої причини: люди, котрі скидають в Україні зіпсутих президентів є, так співпало, тими самими, для кого «Україна – понад усе». І ризикувати її долею під час збройного протистояння з ворогом вони не будуть – ані через крадійство влади, ані через кумівство, ані через некомпетентність».

Ллойд ОСТІН, міністр оборони США, пояснив, чому прибув в Україну з візитом:

«Сьогодні я тут, щоб передати важливе повідомлення: Сполучені Штати продовжуватимуть підтримувати Україну в її боротьбі за свободу проти агресії росії як зараз, так і в майбутньому».

Дмитр ЯРОШ, колишній лідер «Правого сектора», екснардеп, про російський план «Майдан-3», який нібито має «змістити Президента»:

«Жодної потреби у зміні політичної влади в Україні під час війни за Незалежність на цьому її етапі не існує. Вважаю, що загрози проросійського путчу на цей день в Україні немає. Треба менше слухати ворогів, а більше всім громадянам нашої великої держави працювати на Перемогу».

Юрій ІГНАТ, речник Повітряних сил ЗСУ, про роль літаків F-16 у війні з росією:

«За допомогою авіаційних комплексів, таких як F-16, ми зможемо відігнати російську авіацію подалі і прикрити з повітря наші наземні війська. Змінять хід війни літаки, і дуже серйозно змінять».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, вважає, що навіть вихід України на кордони 1991 року не означає закінчення війни:

«Це – не перемога... Перемога – це коли ворог не може на тебе далі нападати, не створює для тебе небезпеку. А вихід на кордони 1991 року – це просто переміщення війни з однієї лінії зіткнення на іншу. Ми хочемо, щоб, якщо ми звільнимо Крим, росіяни знищили путіна, в росії змінилася влада, росія розпалася на 25 частин, росія зайнялася своїми проблемами, путіна поклали в холодильник. Жодних передумов вважати, що буде саме так, не існує».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про напад на журналіста видання «Українська правда» Михайла Ткача (це сталося під час зйомок біля ресторану у селі Козин неподалік Києва, де кореспонденти помітили колишніх співробітників Офісу Генпрокурора, – Ткача вдарили, побили камеру. – Ред.):

«Це зухвалий напад на свободу слова в Україні та перешкоджання журналістській діяльності. На журналіста напали ті, хто боїться навіть їздити на фронт, ті, хто нічого не робить для захисту держави, ті, хто проводить час у ресторанах у «тьорках» з фігурантами справ, які закривають за великі гроші, ті, хто є стрижнем корупції, ті, хто потребує контролю з боку суспільства через медіа.
І щоб негідники у прокурорських кріслах не сміли діяти безкарно, усіх причетних до нападу на журналіста необхідно встановити та судити».

Анатолій МАТВІЙЧУК, народний артист України, про мовні суперечки:

«Кордони нашої держави і нашої країни закінчуються там, де розмовляють українською мовою. Там, де населення говорить чужою мовою і живе чужим життям – це вже не наша країна. Це просто земля, надра, корисні копалини і ресурси, які потрібні олігархам, що збагачуються на цьому. Можливо це жорстко і безжально сказано, але це правда, якій ми не звикли дивитися в очі. Тому не треба тут зайвої порожньої балаканини щодо того, «какая разніца». Мова – це лакмусовий папір нашої державної свідомості. Крапка». ■

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Петро Порошенко передав Олексієві Петрову (праворуч на світлині) два ударні дрони «Кажан» разом із повнопривідним пікапом JAC.

«Дрон від Порошенка ми втратили. Але завдання «із зірочкою» виконали»

Олексій Петров із позивним Кіт – військовий блогер із Мелітополя, ветеран АТО, який зараз знову на передовій, поділився однією з фронтових історій – як його підлеглі з допомогою безпілотника «Кажан» передавали трьом бійцям з іншого підрозділу, відрізаним від своїх, воду та акумулятори для рації

Олексій ПЕТРОВ, блогер, воїн ЗСУ

«– Для порятунку життя українського воїна немає ціни.»

Того вечора прилетіло бойове завдання із неабиякою зірочкою: доставити воду і акумуляторні батареї до рації у визначену точку на карті. Мої «кошенята» навіть трохи обурились.

– Командир! Ну ми що, доставка «Глово»? Нам би розібрати групу під@рів на складові частини. А тут вода?

– Що поробиш, дорогі мої? «Асвабадітєлєй» сьогодні будуть крошити хлопці з сусіднього взводу. А у нас трохи інше завдання.

Хлопці фиркнули: мовляв, «ніякого бойового героїзму», але почали готуватись до виїзду. Є завдання – треба виконувати. Думали, як скинути пляшки води, щоб вони не луснули. Придумали. А скільки пляшок? Скільки там хлопців? Хз...

Чекаємо того, хто привезе акумулятори до радіостанції. Через годину почули звук автівки, яка під'їхала до нашої хати. Я не знаю, скільки років тому хлопцю із геть втомленими очима. Але точно не більше тридцяти. «АПС» (*автоматичний пістолет Стєчкіна.* – **Ред.**) у кобурі. Ідеально підігнане і добряче поюзане тактичне спорядження. Одразу видно, що хлопець, який приблизно вдвічі молодший за мене, з війною на «ти».

– Мені потрібен Кіт.

– Я слухаю. Ви напевне Каспер? (Псевдо змінено).

– Так. Я до вас.

– Вже попередили. Скільки там ваших бійців?

– Троє!

– Йобт... Скіїїїїільки? Всього троє?

– Так. Їх відрізали. Вони тримають позицію вже третю добу. До них ішла група... Не змогли дійти.... Хлопцям би воду та батареї до рацій.

Мої «кошенята» постояли поруч. Послухали. Одразу ж змінили настрій на обличчях та увімкнули мозок на увесь.

– Зробимо, друже. Не турбуйся. Правда, якщо нас не зіб'ють на шляху до цілі.

– Розумію. Але сподіваюсь, що все буде добре. Я вам воду привіз.

– Знущається? Це ми тобі можемо води навалити половину пікапу.

– Дякую... У них вже батареї сідають.

– Нуууу... Зроби ось це! – і даю деякі поради.

– Хм! Ну головааааа! – хлопець сміється!

– Та яка там голова?! Просто так сталось, що колись я був начальником зв'язку батальйону.

Через дві години дрон збили. Але це вже було на зворотньому шляху. А перед цим мої «кошенята» доставили бійцям, які сиділи в окопі, чотири пластикові посилки. Три з водою, одна з батареями. Хтось напевне скаже: «А який сенс був ганяти дрон вартістю майже мільйон, щоби доставити воду?». Я розумію, що ціну трьох пляшок води і одного дрона навіть порівнювати не можна. Але... Якщо в цю просту формулу додати вартість життя українського солдата, то одразу все стає зрозумілим. Посилки впали не точно, трохи віднесло вітром. Але коли прийшло повідомлення, що першу пляшку з водою знайшли, якось на душі стало спокійно».

Петре Порошенку, вибачте. Але то був дрон, який ви нам подарували. Свою місію він виконав. На жаль, не встиг відправити до пекла окупантів, але врятував життя нашим бійцям!

P.S. Порошенко відреагував на цей допис і пообіцяв передавати на фронт ще більше дронів. «Не перекажу так гарно цю історію, як це розповів мені Олексій Петров. Але хочу, щоб і ви знали, з яких матерій складається життя воїна на фронті. І чому немає в цій формулі дрібниць, – написав Порошенко. – Для порятунку життя українського воїна немає ціни. Олексію, не приймаю вибачень за втрачений дрон. Привезу ще, тільки би вони і далі рятували наших хлопців».

P.P.S. Нещодавно Петро Порошенко передав Олексієві Петрову два ударні дрони «Кажан» разом із повнопривідним пікапом JAC. Ці безпілотники – результат модернізації української техніки, яка виробляється для потреб агропромислового комплексу. Тепер «пташки» можуть нести на собі до 20 кг – приміром, одночасно чотири міни. А дальність польоту БПЛА сягає 7 км. ■

■ Увага, нове шахрайство!

Шестеро волинян «долайкались» на 500 тисяч

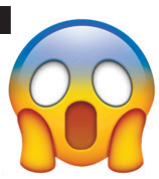

Аферисти виманили у них величезні кошти під приводом додаткового онлайн-заробітку

Ольга БУЗУЛУК

Зловмисники надсилали заявникам у різні месенджери повідомлення із пропозицією додаткового онлайн-заробітку, зазначаючи, що робота легка, потрібно лише «лайкати» чи перепощувати інформацію в соціальних мережах. За такою схемою протягом вихідних потерпіло шестеро волинян.

Як інформує сектор комунікації поліції Волинської області, після погодження на заманливу пропозицію, шахраї роз'яснювали умови «легкого» заробітку. Потерпілий вкладає свої гроші, які потім повернуться із певним відсотком. Спочатку так все і відбувається, кошти повертаються разом із відсотками. Коли шахраї уже остаточно входили в довіру до потерпілих – тоді і спрацьовувала схема: гроші волиняни надсилали, але згодом не повертались ні вкладені кошти, ні відсотки.

Вкотре застерігаємо: якщо до вас звернулися зі схожими пропозиціями онлайн-заробітків через месенджери, зокрема із закордонних номерів, де перші цифри +1 (913), +92, +504 тощо, знайте – це шахраї.

Просимо громадян переказувати цю інформацію своїм рідним, друзям та знайомим, аби вберегти їх від шахрайських схем. Будьте обережні, бережіть себе та своїх близьких! ■

Володимир Зеленський змінив командувача Медичних сил Збройних сил України: замість Тетяни Остащенко він призначив генерал-майора медичної служби Анатолія Казмірчука – начальника Національного військово-медичного клінічного центру «Головний військовий клінічний госпіталь» у Києві. «Завдання очевидне – і про це неодноразово йшлося в суспільстві, зокрема у спільноті наших бойових медиків – потрібен принципово новий рівень медичного забезпечення наших воїнів», – сказав Зеленський.

Уряд Нідерландів надасть Україні додаткові 2 мільярди євро на військову допомогу. Гроші передадуть у 2024 році.

■ Серце віддане Україні

Фотоколаж із сайту volyn.com.ua.

«Біля церкви її хата. З прапором...» – пояснювали приїжджим односельчани, де мешкала повстанка. А нам Ганна Йонівна повідала тутешню приказку часів УПА: «Від Скулина до Білина – самостійна Україна».

«Була б я молодша років на 20, то вже давно поїхала б до хлопців в АТО...»

19 листопада року на 97-му році життя відійшла у засвіти легендарна зв'язкова УПА з Волині Ганна Йонівна Зелена

Василь РОГУЦЬКИЙ

«На все життя в Ганни Зеленої на пальцях залишились сліди від жорстоких тортур, які пережила в застінках НКВС… Казала, що тоді хотіла лише померти. Але нікого не видала.»

Це велика втрата для Колодяжненської громади Ковельського району, де вона проживала, для Волині та всієї України, адже Ганна Йонівна була прикладом мужності, незламності, патріотизму і не просто свідком, а учасником визвольної боротьби українських повстанців. Стала особистою зв'язковою командира УПА на Волині Дмитра Клячківського (Клима Савура).

Влітку 1945 року її видала односельчанка. Радянська влада засудила до 10 літ таборів. Брала участь у знаменитому Норильському повстанні в'язнів, під час якого була важко поранена. Звільнена з-під варти 5 березня 1955-го, після чого повернулася додому в Скулин, де мешкала до кінця життя.

Ганна Йонівна неодноразово була героїнею публікацій газети «Волинь», залюбки спілкувалася з нашими журналістами. Біля її скромної хатини завжди майорів синьо-жовтий прапор. З тремтінням у голосі вона згадувала день, коли в присутності Клима Савура склала присягу і стала його зв'язковою, отримавши псевдо Гива.

На все життя в Ганни Зеленої на пальцях залишились сліди від жорстоких тортур, які пережила в застінках НКВС… Казала, що тоді хотіла лише померти. Але нікого не видала.

У таборі в Норильську Ганна також була зв'язковою. Перекидала записки у чоловічу зону. Папір прив'язували до камінця з мотузкою, якою розкручували і кидали. Скулинка могла кинути якнайдалі. В ході повстання, яке придушували танками, якраз у момент, коли хотіла перекинути записку у чоловічу зону, її прошила кулеметна черга з вишки…

Після цього перенесла 9 операцій. Хірург, який її лікував, розповів, що коли вона виходила з наркозу, то заспівала «Христос воскрес!». Просто незбагненна воля до життя та боротьби!

Доля склалась так, що покохала одруженого червоноармійця. Почуття були взаємними. Ганна і Павло Зелені одружилися і прожили в парі 38 років. Попри не лише осуд, а й статті у пресі. На все життя запам'ятала назву однієї з них – «Медалі потемніли через жінку-бандерівку».

…Коли у 2014 році росія пішла війною на Україну, Ганна Зелена дуже переживала. Казала: «Була б я молодша років на 20, то вже давно була б біля хлопців в АТО». І пророче попереджала: «Тільки прийде путін, пощади нам не буде. Чи ти комуніст, чи ти партієць, якщо записано «українець» – всім кінець».

Усе життя Ганни Зеленої пройшло під знаком боротьби з одвічним ворогом – росією. На схилі літ вона побачила, як у битві з московським дияволом свої життя віддають уже нові покоління українців. Там, у небесних сотнях, тепер усі вони стоятимуть разом, пліч-о-пліч…

Світла пам'ять і шана, велика Людино! ■

■ Про це говорять

Після обстрілу Дніпра Кучма переписав свою легендарну книгу

Коли на світлині з місця зруйнованого російською ракетою будинку він побачив пошкоджений вогнем свій твір «Україна – не Росія», вирішив дати йому нове життя

Юрій ЖУК

Фотоколаж із сайту 24tv.ua.

«Сьогодні ж я відчуваю безмежну гордість за Україну і безмежний гнів до росії», – написав Кучма в післямові до книги.

Експрезидент України (1994–2005 рр.) Леонід Кучма презентував у Києві книгу «Україна – не Росія. Двадцять років потому». Оновлене видання вийшло у київському видавництві «АДЕФ-Україна». За словами Леоніда Даниловича, нова книга відрізняється від попередньої тим, що тепер «не намагається нічого пояснювати чужим, вона для українського читача».

Кучма розповів, що він не думав після повномасштабного вторгнення росії в Україну перевидавати книгу «Україна – не Росія», хоча його багато хто про це запитував. Але рішення написати книгу виникло після того, як у січні цього року ракетою, що призначалася для великих авіаносних з'єднань, росіяни вдарили по звичайному панельному будинку в Дніпрі, і на світлині з місця зруйнованого будинку він побачив пошкоджену вогнем свою книжку «Україна – не Росія».

Як зазначається в анотації до нинішньої, Кучма ділиться своїм поглядом на події XX століття й останніх років, розповідає про український і російський національні характери, торкається проблем спільної та спірної культурно-історичної спадщини, розвінчує міф про «єдиний народ».

«Двадцять років тому я закінчував роботу над тією книгою з надією. Так, казав я, Україна – не Росія. Але дві держави можуть жити як добрі сусіди, не просто не ворогуючи, а й роблячи одна одну сильнішою. Двадцять років тому до обох країн у мене були теплі почуття. Сьогодні ж я відчуваю безмежну гордість за Україну і безмежний гнів до росії», – написав Кучма в післямові до книги. ■

З початку року їжа та напої в області здорожчали на 4,4%. За даними Волинського обласного управління статистики, найбільше (на 20,7%) зросла ціна на овочі. На другому та третьому місці у рейтингу здорожчання – яйця (на 10,4%) і сало (на 9,4%). Водночас знизилися ціни на цукор, його ціна порівняно із вереснем зменшилася на 6,7%. Також дещо здешевшали рис, свинина і масло.

Вартість – 5 820 000 гривень: за зверненням військовослужбовців Збройних сил України Камінь-Каширська міська рада закупила самоскид BIBA CB R IVECO AD190T.

Погляд

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, журналіст, народний депутат України від партії «Європейська Солідарність»

Володимир Зеленський видав велику таємницю російських спецслужб

Вони начебто готують операцію з кодовою назвою «Майдан-3»

Завдання операції – розколоти українське суспільство, створивши «хаос», щоб усунути Зеленського з посади.

Про це Президент України сказав іноземним журналістам у четвер, 16 листопада. Він додав, що інформацію про російську спецоперацію має українська розвідка, вона «також надійшла від наших партнерів». Для росіян Майдан – «це переворот, тому операція зрозуміла».

Що ж, зрозуміле не лише те, що росіяни мріють про переворот в Україні. Ясним є і те, що серед тих, хто допомагає кремлю, є українська влада.

Майдан не виникає на порожньому місці, його не може підготувати й спровокувати жодна спецслужба: російська, американська, українська чи будь-яка інша.

Українці виходили на Майдан тоді, коли влада не залишала їм вибору. Через намагання забрати в нас свободу і демократію. Майдани відбувалися через засилля корупції, відмову від інтеграції з Європою й намагання загнати нас у російське стійло.

Сьогодні українці точно не хочуть виходити на Майдан, бо в нас війна і ворог усередині країни. Ми маємо робити все для Перемоги й для миру на нашій землі.

Ми об'єдналися довкола захисту незалежності та Збройних сил України.

Зеленський і його оточення хотіли зруйнувати нашу єдність пропозицією провести президентські вибори навесні наступного року. Хоча 80% українців виступають проти таких виборів.

Для потреб кампанії оточення Зеленського готувало удар по військових і, зокрема, по генералу Валерію Залужному.

Отже, якщо росіяни готували операцію «Майдан-3», то напевно з урахуванням передвиборчої гарячки в Україні й безвідповідальних дій оточення Зеленського.

Але виборів не буде, бо в офісах на вулиці Банковій зрозуміли, що їм не перемогти на виборах під час війни.

Висновок простий: кожен має робити все для України, а не займатися втіхою власних амбіцій.

А влада має припинити лякати українців і наших партнерів перспективою нового Майдану. Просто працюйте відповідально й об'єднуйте суспільство не цензурованими телемарафонами олігархів за бюджетні кошти.

PS. А взагалі три Майдани уже відбулися. Перший називався Студентською революцією на граніті (1990 р.), другим була Помаранчева революція (2004), третім – Революція гідності (2013 – 2014). – Ред.).

■ Пряма мова

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», про заяву Володимира Зеленського, що росія має план дестабілізації України під кодовою назвою «Майдан-3», щоб «змістити Президента»:

«росія здатна організовувати тільки антимайдан. Погроми, окупація – це її почерк.

Майдан – це привілей вільних. Майдани не збираються під страхом чи за гроші. Це знає кожен, хто відчув унікальне братство десятків тисяч українців восени 2004-го і в 2013–2014.

Майдан завжди за Україну. Не за прізвища. Й зараз не час Майданів, коли ворог знищує країну. Не варто напередодні річниць наших Революцій принижувати Майдан будь-якими паралелями з росією. Зараз Україні дійсно дуже потрібна єдність».

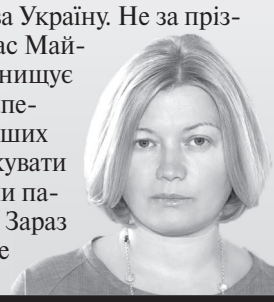

Крила, обпалені війною

«Завжди хотілося приїхати в рідне село, але не думала, що рятуватимусь тут від війни»

Уже другий рік Надія Дейнега живе в Полапах на Любомльщині. – Здавалося, ненадовго вирушаємо сюди: перебудемо небезпеку і вернемося додому, у свій Покровськ, – каже переселенка із Донеччини. – А вже два Великодні тут, два літа. Жду того дня, коли прокинусь вранці й почую, що Перемога, мир настав

Катерина ЗУБЧУК

Фото Getty images.

Один із будинків міста Покровська після ракетного удару: мешканцям такої руїни вже нема куди повертатися.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Надія Дейнега: «Жду того дня, коли прокинуся вранці й почую, що Перемога, мир настав».

«Коли дочка сказала мені збиратися, то я не знала, за що хапатися, – і те треба взяти, й те… Покидали найнеобхідніше в сумку – та й поїхали.»

«КОЛИ НАЗИВАЛИ «БАНДЕРІВКА», ВІДПОВІДАЛА: «ЗАРАЗ ДІСТАНУ КУЛЕМЕТ І СТРІЛЯТИМУ»

Наше спілкування із Надією Іванівною мимоволі стало для неї днем спогадів. Бо ж мова насамперед зайшла про те, як складалася її доля – чому уродженка волинського села стала мешканкою Покровська.

– Замолоду ми з чоловіком трохи поїздили по світу, – розповідає жінка. – Дев'ятнадцять літ я мала, як вийшла заміж за свого односельця, на шість років старшого Андрія Остапчука (уже покійного, Царство йому Небесне!). Як побралися, то не було в нас, як кажуть, ні кола, ні двора. А у Криму жив брат чоловіка – чули від нього, що там непогано облаштувався. От і ми подалися туди. Перш у Євпаторії жили, потім у курортне село Штормове перебралися. Житло мали: будинок нам на виплату дали. У Криму дочка народилася. А от кочове наше життя на цьому не закінчилося – привело аж у Туркменію. Там ми затрималися років на десять і вирішили вертатися в Україну.

Так сім'я волинян опинилася у Покровську (тоді ще – Красноармійському, Красноармійську, адже лише з 2016 року місто має нинішню назву). Хоч звідти і неблизько, але Надія Іванівна кожного року бувала в Полапах.

– Тут мати жила, сестра старша – було кого провідувати. Хіба вже якісь такі обставини виникали, – говорить жінка, – що не могла вибратися до рідні, то наступного року з нетерпінням чекала відпустку. Коли із сім'єю їхали, коли – сама. Як виходило. Але ніколи не думала, що рятуватимуся тут від війни.

Надія Іванівна пригадує, що на Донеччині бандерівкою її називали, як мова заходила, що вона із Західної України. У таких випадках віджартовувалася: «Зараз дістану кулемет і стрілятиму»…

Жартувала, навіть думки не допускаючи, що кулемети (якби ж то тільки кулемети!) будуть націлені російськими окупантами на Україну.

«ВІК УЖЕ ТАКИЙ – ДЕ ВМИРАТИ, ТО ВМИРАТИ»

Війну в Покровську відчули вже з 2014 року. І тоді бомбили. І тоді ніхто не знав, що може бути в наступну хвилину. Одне слово, жили, як на пороховій бочці. Але те, що було, не зрівняти зі страхіттям, яке почалося в лютому 2022-го.

– Я вже в літах, – каже Надія Іванівна. – Думала, що вік уже такий – де вмирати, то вмирати. Більше місяця якось протрималися. А як стало дуже небезпечно й щодня чули, що треба виїжджати, то й ми зібралися в дорогу. Коли дочка сказала мені збиратися, то я не знала, за що хапатися, – і те треба взяти, й те… Покидали найнеобхідніше в сумку – та й поїхали, бо ж і не знали, на скільки тут затримаємося.

Був квітень. Багато людей залишали Покровськ (*від цього міста до Бахмута, де йшли бої, – менше 80 кілометрів.* – **Авт.**). До Дніпра мати з дочкою доїхали електричкою, а звідти потягом – до Львова. У Надії Іванівни й досі перед очима така картина:

– Тіснота, добре, якщо було де сісти. Багато хто вивозив і кицьок, собачок – ніхто не залишав своїх підопічних. І це вражало до сліз…

Уже більш як півтора року Надія Дейнега – в статусі переселенки чи, якщо до офіційного терміну вдаватися, – вимушено переміщеної особи. Крім пенсії, має виплату від держави як ВПО. У неї, як сама каже, цілий букет хвороб, тож на ліки йде чимало грошей. Раніше жінка з одною палочкою ходила, а тепер – і з двома трудно («побуду трохи на ногах і мушу йти лягати»). Вже давно лікарі радили міняти кульшові суглоби – все не зібралася. А тепер на таку операцію треба тисяч сто… Надія Іванівна з теплотою відгукується про місцеву медичку Леночку, як вона називає завідувачку ФАПу села Полапи Олену Костюк. Мовляв, завжди і вислухає, й ліки порадить, ще й додому принесе.

До речі, з пані Оленою ми згодом спілкувалися з приводу того, що тепер до мешканців Полап додалися ще й переселенці, котрі звертаються по допомогу. І вона, зокрема про Надію Дейнегу, сказала:

– Ви ж бачили, що жінка без палочок кроку не ступить. До мене вона прийти не може, тож я відвідую її. А ще Надія Іванівна по телефону часто зі мною консультується щодо тих чи інших ліків. Коли потрібний якийсь препарат, то занесу.

І насамкінець про переселенку не як пацієнтку медичного закладу, а людину, завідувачка ФАПу висловилася так:

– Надія Іванівна – дуже щира й відверта жінка, велика оптимістка…

Цей оптимізм відчувався і в нашій розмові з Надією Іванівною. Вона показувала кімнату, в якій живе (мати й дочка, яка того дня була у від'їзді, поселилися в хаті уже покійної сестри), згадувала, як колись тут гостювала. Говорила:

– Здавалося, ненадовго їдемо сюди: перебудемо небезпеку і вернемося додому, у свій Покровськ. А вже два Великодні тут, два літа. Жду того дня, коли прокинусь вранці й почую, що Перемога, мир настав.

Покровськ, де Надія Іванівна прожила чотири десятки літ, став для неї уже своїм. Як колись хотілося побувати на Волині, так тепер думка – про це місто.

А що квартира, «слава Богу, вціліла, хоча місто часто обстрілюють російські ракети», то й вертатися є куди – тільки б закінчилася війна. «Вірю: наші хлопці, які зараз на передовій, переможуть ворога – й Україна заживе вільним життям», – впевнено каже літня жінка. ■

** Публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Її зміст є виключною відповідальністю редакції газети «Волинь» і не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу.*

Погода

З першим снігом!

Волиняни вже встигли потішитися «білими мухами», дехто навіть зліпив сніговика. Прохолодна погода із незначною мінусовою температурою утримається і надалі, тож одягайтеся тепліше

За прогнозом синоптиків, **22 листопада** очікується хмарна погода з проясненням, без опадів. Вітер північний, 5–10 м/с. Температура повітря вночі -8–-3, вдень -5–0 градусів.

23 листопада буде хмарно, можливий невеликий сніг. Вітер західний, 7–12, місцями 10–15 м/с. Температура повітря вночі -8–-3, вдень -2–+3 градуси.

24 листопада – хмарно з проясненням, можливий дощ із мокрим снігом. Вітер західний, 10–15 м/с, пориви 15–20 м/с. Температура повітря вночі -3–+2, вдень 0–5 градусів з позначкою «плюс».

25 і 26 листопада – хмарно з проясненням, без істотних опадів. Вітер південно-західний, 5–10 м/с. Температура повітря вночі -5–0, вдень -2–+3 градуси. ■

31-літній Петро Царик із села Заставне Володимирського району загинув 3 травня 2022-го під Ізюмом на Харківщині. А цими днями стало відомо, що доньки Героя – Анничка й Богданка – віддали свої заощадження в сумі 400 доларів волонтерам, чим закрили потребу у придбанні супутникової системи Starlink для воїнів ЗСУ.

Міністерство внутрішніх справ російської федерації оголосило в розшук українську та кримськотатарську співачку Джамалу (Сусану Джамаладінову). Її звинувачують у поширенні «фейків» про російську армію.

Вітаємо!

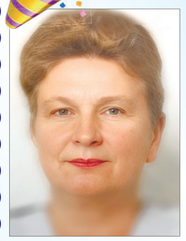

Родина Яремів щиро вітає кохану дружину, прекрасну маму, хорошу свекруху, турботливу бабусю і чарівну прабабусю

Ганну Тимофіївну ЯРЕМУ

з поважним 80-річним ювілеєм! Щиро бажаємо світитись від щастя, відчувати задоволення від життя! Доброго здоров'я, твердого духу, гнучкості тілу! Нехай не згасає жагучий інтерес до життя, а позитивні емоції надихають на нові життєві подвиги! Хай Бог благословить тебе, всю твою родину і нашу славну неньку Україну!

Вітаємо!

Серед золота осені, у вальсі листопадових днів, з пелюстками вдячності в серцях за дароване Богом життя й під аплодисменти людської поваги зустрічають ювілеї жительки Мар'янівської територіальної громади, ветерани поштового зв'язку

Клавдія РУБАХА і Валентина МІНДЮК.

Клавдії Павлівні доля дарує букет із 75 прегарних років, у перевеслі літ Валентини Василівни їх красується шанованих 70. Рідні й усі, кому пощастило бути поруч із цими жінками на одній життєвій дорозі, повсякчас милуються їхньою душевною вродою, хистом бути берегинями своїх чудових родин, бажанням ділити з людьми радощі й смуток. Професійний взірцевий досвід пані Клавдії у Мар'янівському відділенні поштового зв'язку становить більше 40 років, пані Валентину всі знають сумлінною й доброзичливою поштаріввою 20 літ.

Дорогі ювілярки! Сердечно вітаємо Вас!

Щиро бажаємо Вам міцного-міцного здоров'я і Божої любові! Нехай усе у Вас буде гаразд: у світлицях – радість, у родинах – щастя. З роси Вам і води!

Хай щастя не відходить від порога
І Мати Божа Вас до серця пригорта,
а доля, подарована від Бога,
цвіте трояндами на многії літа.
Хай Ангел Ваш оберігає завжди і усюди,
нехай дарує радість кожна мить.
Родина любить й поважають люди,
А Божий Син на многії літа благословить!

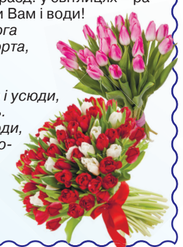

З повагою колектив ВПЗ «Мар'янівка» – Ваша поштова родина.

Вітаємо!

Ювілейний 85-й рік завітав 20 листопада до

Марфи Іванівни РАКОВЕЦЬ

з міста Каменя-Каширського. Ми Вас дуже любимо і поважаємо за надзвичайну працелюбність, чуйне і добре серце.

Нехай Ангел-охоронець Вас оберігає, Небесна Цариця завжди покриває своїм омофором, а Господь щедро посилає благодать. Зі своїх повних пригорщ хай Вам щедра осінь насипає радості, достатку і добра на многії і благії літа.

Нехай цвітуть під небом синьооким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта!
Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.
Хай постійний успіх, радість і достаток
Сиплються до вас, немов вишневий цвіт,
Хай життєвий досвід творить з буднів свята,
Господь дарує довгих-довгих літ!

З любов'ю рідні.

E-mail: reklama.volyn@gmail.com
Тел.: (0332) 72-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Вітання для фізичних осіб
на **ч/б** сторінці **без фото 300 грн**,
з фотографією — 350 грн.
На **кольровій сторінці — 500 грн.**
На **першій сторінці — 1200 грн.**

Звичайно, дотримання посівного календаря тільки частково сприятиме доброму врожаю. А головною умовою при вирощуванні городніх культур є праця людини: захист від хвороб та шкідників, прополювання, поливання, встановлення опори — саме від догляду за культурами і залежить урожай

КУЛЬТУРА	ЛЮТИЙ	БЕРЕЗЕНЬ	КВІТЕНЬ	ТРАВЕНЬ	ЧЕРВЕНЬ
Зелень, салат	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Огірки	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Помідори, фізаліс	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Баклажани	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Кавун, диня	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Перець (гострий, солодкий)	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Кабачки, патисони, гарбузи	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Редис, редька, дайкон	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Картопля, топінамбур, батат	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Морква, буряк	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Цибуля	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Квасоля, горох, боби	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Капуста (цвітна, білоголова)	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Петрушка і селера коренева	9, 11–14, 16, 17	9, 11–13, 15–17, 20	7–9, 11–13, 16–17	7, 9, 10, 13, 14, 18	5, 6, 10, 11, 14, 15, 27
Полуниця, суниця	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Декоративні рослини	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Квіти з насіння	1–3, 21, 24–26, 28	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21, 26, 30	1–4, 20–24, 27, 30	1–3, 10, 20, 24, 28–30
Дерева, кущі	—	1–3, 6, 24–27, 29, 30	3, 4, 5, 21–26, 30	1, 3, 4, 20–24, 27–30	1–3, 19, 20, 24, 28–30
Несприятливі дні	5, 6, 7, 19, 20, 27	7, 21, 28	6, 19, 20, 27	5, 12, 19, 26	4, 8, 13, 17, 18, 25, 26.

Джерело – newsoboz.org.

Посівний календар – це важливий інструмент для садівників і фермерів, який допомагає визначити найкращі дні для висіву та посадки рослин. Залежно від фази Місяця і знаків зодіаку деякі дні можуть бути сприятливими для росту і розвитку рослин, тоді як інші – менш вдалими.

У ЯКІ Ж ДНІ В 2024-МУ МОЖНА ПЛАНУВАТИ САДОВІ РОБОТИ?

Січень:

З 1 до 6 січня – сприятливий час для висіву культур, що ростуть вгору.

18–19 січня – відмінний період для обробки ґрунту та роботи з кореневими овочами.

Лютий:

З 9 до 12 лютого – сприятливий час для висіву озимих зернових культур та листових овочів.

Березень:

2–3 березня – відмінний час для висіву гірчиці, спеційних трав.

17–18 березня – сприятливі дні для висадки картоплі та інших коренеплодів.

Квітень:

З 9 до 11 квітня – хороший період для висіву сільськогосподарських культур та городніх рослин.

26–27 квітня – відмінний час для висіву бобових культур та овочів.

Травень:

8–9 травня – сприятливий період для саджання садових дерев і кущів.

23–24 травня – відмінний час для висадки квітів.

Червень:

7–8 червня – підходящий час для висіву буряків та інших коренеплодів.

З 21 до 23 червня – сприятливі дні для сівби культур, які ростуть у висоту.

Липень:

6–7 липня – хороший період для саджання картоплі та листових овочів.

21–22 липня – відмінний час для висадки трав та квітів.

Серпень:

5–6 серпня – сприятливі дні для висіву гірчиці, гороху та бобів.

Вересень:

3–4 вересня – хороший період для висіву багаторічних трав та квітів.

З 18 до 20 вересня – відмінний час для саджання ягідних кущів та часнику.

Жовтень:

3–4 жовтня – сприятливий час для висіву пшениці й інших зернових культур.

З 18 до 20 жовтня – підходящий час для садіння цибулі, городніх культур.

Листопад:

2–3 листопада – відмінний період для висіву чорнушки та багаторічних трав.

Грудень:

З 18 по 20 грудня – хороший час для пересаджування кімнатних рослин.

Цей посівний календар на 2024 рік допоможе вам планувати садові роботи, обираючи найсприятливіші дні для висіву та посадки рослин. Пам'ятайте, що це лише загальні рекомендації, успішність вирощування також залежить від конкретних умов вашої ділянки та клімату вашого регіону.

■ Незламні

Боєць із протезом… стріляє з лука

Сергій Дудік із Нововолинська став на захист України до лав ЗСУ ще у 2014 році. Разом із побратимами тоді ще 51-ї механізованої бригади був в оточенні під Іловайськом Донецької області, а з 2019-го служить за контрактом

Оксана СКРИПАЛЬ

Фото — «Future For Ukraine».

Понад 90% людей з ампутаціями верхніх кінцівок відкладають протези та перелаштовуються на одну руку, а так робити не можна.

НЕ ОДРАЗУ ВІДЧУВ, ЩО З РУКОЮ ЩОСЬ НЕ ТЕ

Із початком повномасштабної війни Сергій Дудік пішов захищати Україну у складі 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого.

У травні 2022 року в боях поблизу села Білогорівка Луганської області військовий отримав важке поранення. Ворог обстрілював позиції наших захисників з «градів». Бій був настільки запеклий, що Сергій навіть не одразу відчув, що з рукою щось не те і вона погано працює. Побратими допомогли обробити рану і накласти турнікет. Проте через безупинні ворожі обстріли військовому не надали вчасно необхідну медичну допомогу. Кров почала згортатися і на момент приїзду медиків рука вже потемніла, її довелося ампутувати.

Минулої зими разом з іншими українськими захисниками Сергій Дудік отримав високотехнологічний протез у Медичному центрі ортопедії та протезування MCOP у Вашингтоні за підтримки благодійного фонду «Future For Ukraine».

Окрім протезування, у Вашингтоні Сергій одержав потужну психологічну допомогу. Завдяки цьому зумів повернутися до життя у рідному Нововолинську, продовжити фізичну реабілітацію, подорожувати та будувати сміливі плани на майбутнє.

ХОТІЛИ ВІДПРАВИТИ В НАРЯД, БО ДУМАЛИ, ЩО РУКА СПРАВЖНЯ

Сергієві встановили найкращий протез у середній категорії. На жаль, біомеханіка не підійшла через високу ампутацію. Наразі він виконує скоріше допоміжну функцію. Наприклад, військовий може взяти пляшку води, притримати та відкрити її, тримати якийсь пакунок.

«Нещодавно спробував стріляти з лука — це мені дуже сподобалося! І в мене все вийшло. Щоправда, довелося трохи «підкрутити» протез, бо він на таке не розрахований», — каже боєць.

Чоловік розповідає, що коли носить одяг з довгими рукавами, то протез взагалі виглядає як повноцінна кінцівка: «У травні, коли я ще служив, навіть був випадок, що мене хотіли поставити у наряд, бо не зрозуміли, що у мене протез».

З військової служби Сергія вже списали, тому державного фінансування на його реабілітацію більше не виділяється. «Проте є фітнес-тренер Юлія Коваль, яка проводить онлайн-тренування для військових із ампутаціями — це її особиста ініціатива. Я у неї тренуюсь. Оскільки в мене немає руки, відбувається деформація хребта. Юлія показує спеціальні вправи, щоб цьому зарадити. Вона навчає, як можна проходити реабілітацію вдома, щоб людина була підготовлена до подальшого життя», — розповідає Сергій.

> **«Поїздка до Америки та отриманий там протез психологічно розвантажили мене. Плюс там я відчував сильну підтримку: американці часто говорили мені: «Дякую за службу».»**

Він зазначає, що найважче після протезування — психологічно. Понад 90% людей з ампутаціями верхніх кінцівок відкладають протези та перелаштовуються на одну руку, а так робити не можна. А ще біда, коли людина закривається і шукає розраду в алкоголі. «Протезування у США було для мене дуже потужною психологічною реабілітацією. Я зрадів, що нарешті маю протез! Бо напередодні вже почав заглядати у чарку. Тому поїздка до Америки та отриманий там протез психологічно розвантажили мене. Плюс там я відчував сильну підтримку: американці часто говорили мені: «Дякую за службу», — пригадує боєць.

НИНІШНЯ МРІЯ — КЕРУВАТИ АВТІВКОЮ

Сергій дякує Богу, що залишився живий. Для нього життя відкрилося в інших кольорах. Тепер він думає, куди б міг з'їздити побачити щось нове. Нещодавно відвідав Німеччину, бо дуже захотілося побувати у парку Сан-Сусі, а також біля Бранденбурзьких воріт.

«Але у мене є ще одна мрія: щоб в Україні з'явилася якась програма, яка б навчала людей з протезами керувати автівкою. Я б сів і кудись поїхав. Була б мобільність — не сидів би вдома і не крутив телефон, а подорожував би. Поїхав би на Світязь, походив пляжем. Ще дуже хотілося б у гори піднятися… А також ще раз з'їздити в США, зустрітися з дівчатами з української діаспори, які тоді нам допомагали. Подякувати Майклові, який зробив мені протез», — розповідає ветеран.

Щодо спогадів про війну, то Сергій каже: «Деякі люди ставлять такі дурні запитання: «А як стріляти? Як вбивати? Скількох ти вбив?». Про таке взагалі не можна запитувати! Варто розуміти, коли військовий ділиться з вами певними спогадами, він знову переживає ті бойові хвилини. Це повторювана психологічна травма. От рана загоїлася, людина намагається це забути, а ви змушуєте її знову згадувати — відкривати ці рани. Дуже важко згадувати ті бойові години. Про такі моменти я стараюся спілкуватися тільки із побратимами — між людьми, які це справді зрозуміють». ■

Р Е К Л А М А

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

ПРОДАМ КІЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):
2, 2 м (кільце, кришка) – 2900 грн/шт.
1, 7 м (кільце, кришка) – 1900 грн/шт.
1, 2 м (кільце, кришка) – 1300 грн/шт.

■ Анекдоти

☺☺☺

– Куме! А ти видів коли-небудь детектор брехні?

– Чи я видів!? Та я на ньому двайцять літ як вженився…

☺☺☺

– А можна у вас горілки в кредит узяти?

– Судячи з кольору обличчя, у вас непогана кредитна історія…

☺☺☺

Народна прикмета: якщо у жінки в руках качалка, ще не факт, що будуть пиріжки.

☺☺☺

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Куплю гідравлічний візок (роклу), штабелер, можна неробочий на запчастини. Тел. 050 253 52 55.

РІЗНЕ

● Продаю жом з Гнідавського цукрового заводу з доставкою не більше ніж 50 км від Луцька, також пісок, щебінь, цеглу, дрова рубані, чурки, метрові, відсів, землю, торфокрихту, гній; вивіз будівельного сміття, послуги бобката та екскаватора… Тел.: 099 621 64 00, 068 208 48 63.

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

● Продам торфобрикет, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продаю жом з Гнідавського цукрового заводу з доставкою не більше ніж 50 км від Луцька, також пісок, щебінь, цеглу, дрова рубані, чурки, метрові, відсів, землю, торфокрихту, гній; вивіз будівельного сміття, послуги бобката та екскаватора… Тел.: 050 941 48 24, 096 601 27 82.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Постійно купую корів, биків, коней, домашніх свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Продам саджанці малини сорту «Зюгана», високоврожайний, ремонтантний (осінній) сорт. Тел. 099 261 36 20, 068 931 45 06.

● **Виготовляємо та продаємо кольорові металеві штахети шириною 10, 11 та 13 см. Великий вибір кольорів, матові, глянцеві, під золотий та темний дуб, парапети на фундамент, шапки на стовпчики.** Тел. 096 129 25 88, 050 644 68 40.

● Продається добра, спокійна, молочна корова, 8 років. Село Ловище, Ковельський район. Тел. 097 889 18 49.

● Продаю жом з Гнідавського цукрового заводу з доставкою не більше ніж 50 км від Луцька, також пісок, щебінь, цеглу, дрова рубані, чурки, метрові, відсів, землю, торфокрихту, гній; вивіз будівельного сміття, послуги бобката та екскаватора… Тел.: 0 96 103 08 72, 099 728 29 34.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 390 55 59.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене посвідчення учасника бойових дій (серія ЮА № 052893), видане на ім'я Решетняк Віктор Вікторович, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного, видане на ім'я Кліш Олександр Анатолійович, вважати недійсним.

● Загублені диплом магістра та додаток до диплома (серія ВС № 27846057), видані 06.07.2005 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Яковчук-Бесараб Костянтин Валерійович, вважати недійсними.

● Загублений додаток до диплома (серія ВС № 34642409), виданий 30.06.2008 р. Волинським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Остапюк Оксана Олегівна, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного №493, видане на ім'я Д'яконов Владислав Агурійович, вважати недійсним.

■ Серце, віддане Україні

У всіх, хто знав Василя Васильовича, новина про вихід книги викликала трепетні почуття, щемливі спогади.

«Органи КДБ не позбавляли мене своєї «опіки» до останніх днів великої імперії...»

Закінчення. Початок на с.1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ (КРИВЕНЬКА), випускниця Горохівської середньої школи 1986 року, упорядниця книги

«...ХОЧЕМО ВИДАТИ КНИГУ ПРО БАТЬКА»

– Ми з вами не знайомі, але зустріньмося. Наша сім'я хоче видати книгу про батька. Маю багато татових праць, сценаріїв, нотаток, листів, спогадів, роздумів... Прошу вас взятися за це, – заінтригував близько двох років тому Володимир Фещак, син мого наставника, якому великою мірою і я завдячую своїм нинішнім професійним хлібом. У старших класах Василь Васильович переконав мене вступати до Львівського державного університету ім. Івана Франка – не лякатися великого конкурсу й високого прохідного балу. Навряд чи повірила б тоді, що матиму честь доторкнутися до тих рукописних скарбів педагога-легенди. І довіку почувалася б невдячною ученицею, якби відмовилася писати Слово про улюбленого вчителя. Переймалася лише тим, що журналістська робота забирала багато часу, працювати над книгою випадало лише пізніми вечорами. А найперше очі прикипіли до щоденника Василя Васильовича – простенького колишнього товстого зошита в клітинку, рясно списаного його рукою. Зачитувалася ним щоразу до пізньої ночі, передруковуючи сторінку за сторінкою. Ніби заново знайомилася з мудрим статним освітянином-красенем, бачачи його щебетливим Васильком-колядником, віршарем, любителем байок і пісеньок у рідному Грушеві, що в Дрогобицькому районі на Львівщині, здібним до всіх навчальних предметів гімназистом, 16-літнім каторжанином у Німеччині, студентом-правдолюбом у Львівському державному університеті імені Івана Франка, що мріяв про вільну Україну... «Цю мрію я ніс між люди, відкривав їм душу, намагався словами Т. Шевченка, І. Франка, О. Олеся, рідною піснею будити і підтримувати цю мрію в інших. За це я поплатився аспірантурою на кафедрі української літератури, з якої мене виключили через два місяці після зарахування. За це органи КДБ не позбавляли мене своєї «опіки» до останніх днів великої імперії», – з'явиться невдовзі у щоденнику ще один сумний спогад юності. Однак так мало бути, бо інакше Волинь, можливо, не дочекалась би свого зіркового Вчителя... У 1951-му Василь Фещак отримав направлення на роботу в Лесин край, у Колківську школу.

> **«Намагався словами Т. Шевченка, І. Франка, О. Олеся, рідною піснею будити і підтримувати цю мрію в інших. За це я поплатився аспірантурою на кафедрі української літератури, з якої мене виключили через два місяці після зарахування.»**

«ЗНАВ ВАГУ НАВІТЬ НАЙМЕНШОГО СЛОВА...»

– У всіх, хто знав Василя Васильовича, новина про вихід книги викликала трепетні почуття, щемливі спогади, радість і натхнення незабутньо відзначити цю подію, – розповіла про емоції горохівчан учитель-методист, вчитель вищої категорії, двічі відмінник освіти України Софія Пилип'юк. Минулоріч освітянка започаткувала у Горохові Фестиваль української мови і є авторкою його сценаріїв. З її ініціативи вже вдруге поспіль листопад у громаді оголошений місячником боротьби за чистоту української мови.

Ідею презентувати книгу-посвяту Василеві Фещаку в рамках Фестивалю підтримали команда Горохівського міського голови Віктора Годика, голова об'єднаної організації профспілки працівників освіти і науки України працівників Горохівської сільської, Горохівської міської і Мар'янівської селищної територіальних громад Євгенія Карп'як. На засіданні оргкомітету було вирішено оголосити 2024 рік роком заслуженого учителя України Василя Васильовича Фещака й урочисто відкрити банер на головній площі міста, на якому Василь Васильович, за задумом його авторки Мар'яни Білокурець, зображений із книгами.

«Їх навчав берегти, мов найдорожчі коштовності. Знав вагу навіть найменшого слова. З нами він молитвою й думками» – такими були лейтмотиви виступів біля полотнища заслуженого вчителя України Людмили Мудрак, учнів Василя Фещака – першого заступника голови міської ради Максима Ящукевича й поетки Тетяни Веремчук (Пушкарської), ведучої урочистості, директорки Горохівського будинку дитячої та юнацької творчості Світлани Сов'як.

Фестиваль української мови «У рідній мові доля України», як і годиться, розпочався з велелюдної молитви, до якої закликав священнослужитель Свято-Вознесенського храму Горохова отець Петро Щомак. Віршами, які Софії Пилип'юк підказувало серце, сценарій відтворили ведучі Марія Голод, Віталій Поліщук, Мая Кулай, Олександр Трачук. Озвучення фестивалю забезпечив начальник відділу культури Олександр Шепшелей, авторську «Посвяту» співав Ігор Касько – колега Василя Фещака, а його улюблені пісні виконали зразковий аматорський хор духовного співу «Щедрик» (керівник Людмила Гетьманчук), народний аматорський колектив профспілок України «Освітянка» (керівник Володимир Онищук), народна аматорська чоловіча хорова капела НД «Просвіта» (керівник Тамара Мельник).

«ХАЙ БИ ЛЮДИ ДІЗНАЛИСЯ ПРО МОЇ ОСТАННІ ДНІ, ДУМКИ Й ПОЧУТТЯ...»

Так заповів на одній зі сторінок свого «Щоденника» наш Учитель. Написав ці слова в Українському науково-дослідному інституті онкології в Києві, де боровся з важкою хворобою. Найперше, мабуть, радіє на Небесах, бо виховав вдячних дітей – синів Володимира й Олександра.

Володимир Фещак був присутній на Фестивалі. Він вдячний горохівчанам за достойне вшанування світлої пам'яті найрідніших людей – батька і мами Марії Василівни, теж освітянки, улюблениці багатьох учнівських поколінь. Один із розділів книги – то посвята їхньому коханню. Рядки з листів юних Василя і Марії ведучі зворушливо читали під мелодію вальсу у виконанні вчителів Яни Курди і Василя Юрчука.

«Умілому диригенту дитячих душ» свій вірш читала Оксана Пилип'юк (Колодій). Про вагомість таланту вчителя у своїй долі розповіла заслужена артистка України Світлана Органіста. Цього дня зал аплодував їй за уривок із роману у віршах Ліни Костенко «Маруся Чурай». Ця роль, відшліфована Василем Фещаком, вирізнила її серед вступників до столичного вишу. З неї розпочалася її зіркова акторська висота.

Міркую, що Фестиваль української мови, започаткований у Горохові, варто зробити традиційним. Його засновниця Софія Пилип'юк через газету «Волинь» адресує вдячність за популяризацію творчого слова як влучної зброї у час війни колегам-філологам Євгенії Зубко, Марії Голод, Галині Майко, Наталії Новосад, Асі Янюк, Оксані Пилип'юк, нагородженим Подяками Горохівської міської ради, і всім, хто допомагав порадою, підтримкою, участю. Секретар ради Наталія Ковальчук після свого виступу, як і минулоріч, вручила безцінні подарунки вісьмом учителям Горохівщини – перше видання Українського академічного правопису. Така ініціатива теж гідна бути взірцем.

Зізнаюся: творити книгу було захопливо. За матеріали про Василя Фещака вдячна колективам Колківського й Горохівського ліцеїв №2, за опубліковані душевні спогади – Людмилі Мудрак, Софії Пилип'юк, Євгенії Карп'як, Валентні Волощук (Бердоус), Раїсі Рузак, Тетяні Веремчук (Пушкарській), Оксані Пилип'юк (Колодій), Тамарі Мельник, Оксані Щерблюк (Швайковській), Миколі Лозовику. Дуже цінуючи великий труд головної редакторки видання з «Надстир'я» Світлани Політило і її колег Світлани Колос та Анастасії Мартинюк.

Дуже хотілося б, щоб у цієї праці було продовження. Заслужений вчитель України Василь Фещак є автором 26 аналітичних наукових праць, понад 200 статей у журналі «Українська мова і література в школі», книги-посібника для педагогів «Пошуки й знахідки вчителя-словесника», співавтором у виданні підручника з української літератури для 9 класу... Його доробок – це велика глиба для дослідження юних і знаних науковців. ■

■ Пульс тижня

Героїв посмертно вшанували державними нагородами

Керівництво Камінь-Каширського району, а також працівники районного територіального центру комплектації та соціальної підтримки вручили відзнаки рідним загиблих воїнів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Василь Філозоф і Микола Смітюх із Каменя-Каширського, Володимир Какалюк із Краснилівки, Михайло Михальчук із Малої Глуші ціною власних життів боронили рідну землю, а нині вони тримають небо над нею.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вони посмертно нагороджені орденами «За мужність» III ступеня. ■

На Маневиччині поліцейські вилучили у жителя Рівненщини бурштин

За фактом незаконного видобування, перевезення янтарю відомості внесли до Єдиного реєстру досудових розслідувань

Богдана КАТЕРИНЧУК

Нещодавно на блокпосту поблизу селища Маневичі під час перевірки автомобіля Opel Vektra місцеві поліцейські виявили 12 пакетів із бурштином, загальна вага сонячного каміння – близько 30 кілограмів. За кермом транспортного засобу, повідомляє сектор комунікації відомства, перебував 36-літній житель Рівненської області.

На місце прибула слідчо-оперативна група. Бурштин направлено на дослідження. Поліцейські вилучили й автівку рівнянина. Нині вони з'ясовують походження янтарю. Досудове розслідування, розпочате за ч. 1 ст. 240-1 Кримінального кодексу України, триває. ■

Збоченець розбещував малолітніх дівчаток

Цей шокуючий випадок зафіксовано на Ковельщині

Наталія МУРАХЕВИЧ

За підтримання публічного обвинувачення прокурорами Ковельської окружної прокуратури Волинської області суд визнав 55-річного жителя одного з сіл Ковельського району винуватим у розбещенні малолітніх (ч. 2 ст. 156 КК України).

За даними слідства, з вересня 2022 року по 3 травня 2023 року чоловік вчиняв розпусні дії щодо трьох малолітніх дівчат – 7, 8 та 9 років. Суд призначив йому покарання у вигляді п'яти років та шести місяців позбавлення волі.

Окрім того, відомості про нього включено до Єдиного реєстру осіб, засуджених за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості малолітньої особи. ■

Автошини і планшети для захисників

Цими днями очільник Любешівської громади Олег Кух зустрівся з військовими Збройних сил України

Василь КІТ

Для потреб бійців передано шини для вантажного автомобіля. Автогуму загальною вартістю майже 134 000 гривень придбано за кошти місцевого бюджету. Крім того, для військової частини передали раніше закуплені планшети, що коштують майже 112 000 гривень. Одному з військових підрозділів служитимуть два світлодіодні спеціальні зенітно-пошукові прожектори, вартістю майже 50 000 гривень.

На сайті Любешівської селищної ради зазначається, що відповідно до чинного законодавства рада має право надавати матеріальну підтримку захисникам лише за наявності офіційного клопотання від військової частини. ■

■ Футбол

«Я вважаю, що там був чистий пенальті, але є VAR...»

Наставник національної збірної України Сергій Ребров прокоментував нічию у матчі з Італією

Петро ПАС

Фото із сайту suspilne.media.

«Сьогодні була команда, яка хотіла пройти далі, тож я дивлюся з оптимізмом у майбутнє».

Кваліфікація Євро-2024. Група С. 8-й тур. Україна – Італія – 0:0. Стадіон «Бай-Арена» (Леверкузен, Німеччина).

Склад збірної України: *Трубін, Миколенко, Забарний, Сваток (Маліновський, 91), Конопля (Тимчик, 86), Степаненко (Піхальонок, 80), Мудрик, Зінченко (Сікан, 86), Судаков, Циганков (Зубков, 80), Довбик.*

– Прокоментуйте ситуацію з падінням Михайла Мудрика на 90+3 хвилині, де був чистий пенальті, але арбітр навіть не переглянув повтор, – *одразу попросили на післяматчевій пресконференції в Сергія Реброва.*

– Я теж вважаю, що там був чистий 11-метровий. Але це вирішуємо не ми. Напевно, при перегляді VAR не побачили фолу. Там є люди, які дивляться…

– Що не вдалося виконати? Що завадило сьогодні перемогти?

– Ми грали проти чинного чемпіона Європи. Дуже важко проти цієї команди постійно пресингувати. Тому в першому таймі ми більше сконцентрувалися на обороні, а в другому грали інтенсивніше, більше пресингували, завдяки цьому відбирали м'яч і створювали моменти. Так, зараз хлопці дуже засмучені, тому що не здобули перемоги. Але я вважаю, що вони показали гарну гру, можу тільки подякувати їм. Сьогодні була команда, яка хотіла пройти далі, тож я дивлюся з оптимізмом у майбутнє.

– Наскільки важко було подолати весь шлях у такій групі та потрапити в плей-оф, який відбудеться в березні наступного року?

– Звичайно, це важко. Небагато людей вірили в нас. Але ми боролися до останньої гри. Я вдячний гравцям, з якими ми працюємо разом приблизно пів року. Вони показали розуміння нашої гри, показали український характер. Як усі ви знаєте, війна в Україні триває. Це важко для гравців, які завжди дивляться в телефон, стежать за новинами, так само, як і я. Непросто працювати в цій атмосфері. Але ми всі розуміємо, що представляємо сильну країну, що й продемонстрували на полі. Вважаю, що ми показали характер, билися за нашу країну.

«Якби головний суддя матчу іспанець Хесус Хіль Мансано подивився ВАР, то однозначно мав би ставити пенальті, тому що контакт був, захисник ставив ногу, як бар'єр, а Михайло Мудрик прокинув уже м'яча.»

Результат іншого матчу групи С: Північна Македонія – Англія – 1:1.

ЗА ВОРОТАМИ

Мирослав СТУПАР, колишній арбітр ФІФА, про скандальний епізод з непризначеним пенальті у матчі Україна – Італія:

– Якби головний суддя матчу іспанець Хесус Хіль Мансано подивився ВАР, то однозначно мав би ставити пенальті, тому що контакт був, захисник ставив ногу, як бар'єр, а Михайло Мудрик прокинув уже м'яча. Арбітр не захотів себе підставляти. Якби він пішов дивитися ВАР – це був би для нього саморозстріл. Але якщо він не поставив пенальті, то треба було давати жовту картку Мудрику за симуляцію.

ВІДБІР ДО ЄВРО-2024. ПІДСУМКОВА ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ГРУПИ С:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	Р/М	О
1.	**Англія**	**8**	**6**	**2**	**0**	**22:4**	**+18**	**20**
2.	**Італія**	**8**	**4**	**2**	**2**	**16:9**	**+7**	**14**
3.	*Україна*	*8*	*4*	*2*	*2*	*11:8*	*+3*	*14*
4.	Пн. Македонія	8	2	2	4	10:20	-10	8
5.	Мальта	8	0	0	8	2:20	-18	0

Хто стане суперником збірної України в плей-оф, ми дізнаємося вже 23 листопада. Матчі заплановані на 21 (півфінали) та 26 (фінали) березня.

Вже відомі 20 із 24 учасників фінального раунду: Німеччина (господар), Бельгія, Франція, Португалія, Іспанія, Шотландія, Туреччина, Австрія, Англія, Угорщина, Словаччина, Албанія, Данія, Нідерланди, Румунія, Швейцарія, Сербія, Італія, Чехія, Словенія. 21-шу путівку вчора ввечері мала здобути Хорватія.

Лучано СПАЛЕТТІ, головний тренер збірної Італії, після нічиєї з Україною, яка гарантувала його команді вихід на Євро-2024:

– Ми провели гарний матч, у першому таймі ми мали багато можливостей, щоб забити. Після того як нам не вдалося їх реалізувати, гра стала більш брудною та фізично затратною. На тому етапі про футбол уже не йшлося… Україна продемонструвала, що вона – добре підготовлена команда, яка справді створила нам багато проблем. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Згасла свічка життя Надії КОМАРОВСЬКОЇ (ЗУБ)

З глибоким жалем повідомляємо про смерть нашої родички і друга Надії Яківни Комаровської (Зуб), яка померла 14.11.2023 р. о 10.30 годині після важкої підступної хвороби

Народилася вона в Шацьку, що на Волині 3 липня 1956 року. Закінчила там середню школу й одночасно посилено тренувалася у спортивній секції на байдарках у заслуженого тренера України Тараса Юхимовича Шевченка. Наполеглива і мужня, навіть після важкої травми (перелом руки і ключиці) зуміла вибороти першість України і срібну медаль на чемпіонатах республіки та Союзу, ставши майстром спорту на байдарках і каное.

Закінчила фізкультурний факультет Луцького педагогічного інституту імені Лесі Українки. Пізніше навчалася на медичному факультеті Тартуського університету (Естонія), який успішно закінчила, здобувши спеціальність лікаря фізкультурної медицини. В останні роки працювала завідувачкою відділення спортивної медицини Волинської обласної лікарні.

Надія Яківна була чудовою жінкою, яка присвятила своє життя не тільки своїй родині та вихованню доньки, а й рятувала сотні спортсменів на чемпіонатах і спортивних фестивалях, на яких часто була присутня як лікар. Завжди стримана і спокійна, вона ніколи не підвищувала голос і не сперечалась, а тихо і лагідно могла погасити будь-який конфлікт як у родині, так і в колективі. Народившись у краю лісів і озер, вона любила природу, квіти, музику.

Ми вдячні Богові за те, що мали таку чудову родичку, друга і лікаря спортивної медицини. Вона кожному дарувала світло, добро і теплоту у взаєминах. «Ми втратили людину, яка всією душею була зі спортом і віддавала всі свої знання і час служінню спорту. Це трагедія і для родини, і для всієї спортивної команди», – сказав про неї Тарас Шевченко, її перший тренер.

Хай її Родова Зірка веде в Лоно предків Духа Роду.

Ми будемо пам'ятати її все наше життя.

Родина, друзі, колеги.

Твоя любов сяє нам сонцем із небес

У день 20 листопада в житті нашої родини тепер довіку безпросвітно сумуватимуть осінь, почуття, мрії…

Рік тому не стало її берегині

Оксани В'ячеславівни ХУДЗИК.

Боляче. Важко. Гірко. Наша рідна відійшла у засвіти в 58 літ. Залишила по собі світлі спогади й незгасну материнську любов.

Була Жінкою-весною, бо завжди тепло було навіть похмурої днини від її щирої усмішки, доброзичливої вдачі і людяності. Коли жила, наша світлиця завжди променилася турботою дружини, маминою ніжністю, сімейним одкровенням і злагодою. У ній завжди розквітали віра у все хороше. Ми знали: слово тендітної жінки мало вагу золота, її мудрість завжди і всюди незрадливо слугувала благословенням, а мамина доброта і молитва були найпотрібнішими оберегами.

Була невтомною на відповідальній посаді начальника відділу державного нагляду за дотриманням санітарного законодавства Горохівського управління Головного управління Держпродспоживслужби у Волинській області. Уміла розуміти колег, хотіла допомогти, шанувала порядність і принциповість, дорожила ввічливістю й професіоналізмом, любила друзів, товариськість й колективізм. Як би не втомлювалася на роботі й у домашніх клопотах, а ми завжди милувалися її вродою, елегантністю, жіночністю, інтелігентністю… Була настільки багатою на щирість і людяність, ніби знала, що надто рано залишить нас, щоб своєю золотою душею стати частинкою Божого Раю.

Пішла з життя тихо, без суєти, без нарікань… Згасла спокійно й гідно, наче зоря, щоб завжди бути нею в наших спогадах.

Пом'яніть, дорогі горохівчани, всі, хто знав нашу рідну за життя. Дякуємо друзям і колегам, які розділили з нами біль важкої втрати на роковинах найдорожчої людини. Спочивай спокійно, дорога дружино, мамо, в Господній оселі. На землі Ти з нами в найгарніших спогадах і молитвах, а Твоя любов сяє нам сонцем із небес.

Чоловік Тарас, син Михайло, донька Анастасія, зять Ігор.

15 листопада спортивну громадськість Волині сколихнула сумна звістка: зупинилося серце

Миколи Володимировича КЛЬОЦА,

одного з найвідоміших і найталановитіших гравців волинської школи футболу.

Миколі Володимировичу було 67 років. Футбольну біографію розпочав в аматорській команді «Торпедо», згодом грав за СК «Луцьк», а відтак виступав уже за команду майстрів «Торпедо» (Луцьк), в якій молодий футболіст швидко став одним із лідерів півзахисту, улюбленцем наших уболівальників.

Закінчивши факультет фізвиховання Луцького педінституту, учителював і працював на цій посаді до останнього дня свого життя. А крім того, багато часу приділяв тренерській роботі: був тренером юнацької команди «Волині», організував у селі Козлів Локачинського району команду «Луга».

Світлу пам'ять про легендарного футболіста, наставника, доброзичливу й привітну людину збережемо в серцях його рідних, колег, друзів, вихованців і шанувальників.

Колектив газети «Волинь».

16 листопада на 92-му році життя перестало битися серце жительки селища Торчин

Віри Іларіонівни КАРБОВСЬКОЇ –

порядної, щирої й доброзичливої жінки, матері й бабусі.

Ніхто з нас не може бути готовим до втрати найближчої, найдорожчої, найріднішої людини, з якою ділили радощі й тривоги, яка подарувала найдорожче – життя.

Тому неможливо загоїти душевну рану, втамувати сердечний біль. Тож нехай світлі спогади про неї, про її материнську любов, ласку й доброту назавжди залишаться в пам'яті її рідних, близьких, знайомих і односельців.

Редакція газети «Волинь» висловлює щирі співчуття її синові – директорові СГТОВ «Лище» Святославу Євгенійовичу Карбовському, всій їхній родині з приводу тяжкої втрати. Нехай Господь подарує покійній спокій та вічне життя в Царстві Небесному.

■ Героїня із сусідньої вулиці

Гуцулка Ксеня з Волині на передовій мріє запекти поросят

Закінчення. Початок на с.1

Степан БОСИЙ

Медкомісію проходила таємно від родини, сказала тільки своєму чоловікові Іванові, який, хоч її і підтримав, але, певно, не дуже вірив у те, що дружина пройде всіх лікарів. У військкоматі на неї, каже, дивилися, «як на вимерлого динозавра».

«Коли отримала військовий на руки, тільки тоді призналася своїм дітям, що їду на Схід», – розповідає пані Оксана.

В Оксани Володимирівни четверо дітей і восьмеро внуків. Найменшій онучці Олівії 14 вересня виповнилось два місяці, вона з'явилася на світ, коли бабуся вже стала до лав ЗСУ.

У військо, до речі, пані Оксана прийшла з позивним Гуцулка Ксеня, оскільки родом зі Львівщини, на Волинь потрапила 37 років тому за направленням, але у підрозділі її почали називати Валіде (*такий офіційний титул – валіде-султан – матері правлячого султана Османської імперії, про який українці масово дізналися із серіалу про Роксолану.* – **Ред.**), служить у медичній роті Волинської бригади тероборони і постійно тішить військових смаколиками.

Фото із сайту espreso.tv.

Оксана Віннік (ліворуч): «Якщо обстріл біля нас – ховаємося в укриття. А якщо далеко, то ні, – продовжуємо готувати. І кров'янка на фото – не куплена, а з передової».

«Готувати для наших бійців для мене нескладна робота, – розповідає жінка, – але мені хочеться їм запропонувати щось таке святкове, аби вони себе відчували по-домашньому, що про них тут дбають, піклуються. Я не сама варю, у нас команда є (*один із її членів – відомий волинський бард Микола Більшевич,* – **Авт.**), ми всі стараємося приготувати для них, як для своїх дітей».

«Коли отримала військовий на руки, тільки тоді призналася своїм дітям, що їду на Схід.»

Разом із кількома колегами-кухарями Гуцулка Ксеня забезпечує смачними сніданками, обідами та вечерями і особовий склад медичної роти, і шістдесят бійців, які лікуються в тамтешньому стаціонарі. А якщо вона хоче приготувати щось особливе, смачненьке, то встає о 4-ій годині ранку!

«І хлопці, думаю, задоволені. Вони мені дякують, як виписуються: обнімають, цілують. Як приїжджають, теж заходять, не обходять мене стороною. Напевно, це найкраще, що може бути: ти бачиш в їхніх очах щиру вдячність», – розповідає військова кухарка.

– Пані Оксано, а що приготуєте на «обід Перемоги»? – жартома поцікавилися журналісти.

– Запечемо порося! Або й кілька поросят! Ще не знаю, де ми їх тут візьмемо – але точно запечемо! – усміхається. ■

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 27 ЛИСТОПАДА – 3 ГРУДНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Початок тижня виявиться складним. Через погане самопочуття доведеться відкласти всі справи до кращих часів. Можливі проблеми зі здоров'ям. Із 29 по 30 листопада не варто ризикувати з фінансовими операціями. *Сприятливий день – середа, несприятливий – вівторок.*

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

У вашому оточенні можуть плести інтриги, але ніщо не завадить вам здійснити свої плани. Ймовірні випробування в особистому житті, тому не забудьте в ці дні вибрати хоча б пів години, щоб зайти у церкву. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Останні дні місяця можуть призвести до сварок і конфліктів. З 1 грудня відчуєте приплив енергії і завдяки практичності зможете грамотно розподіляти свої сили і кошти. Не забувайте про магічність вранішнього поцілунку! *Сприятливий день – четвер, несприятливий – середа.*

РАК (22.06 – 22.07)

Цього тижня доведеться займатися кількома справами одночасно. Плануйте час, і не відволікайтеся на порожні розмови. Тиждень сприятливий для налагодження особистих стосунків. Пощастить самотнім представникам знака. *Сприятливий день – субота, несприятливий – середа.*

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Взаємні почуття можуть охолонути через дрібні сутички і фонове роздратування. І хоча для них у поточному періоді робота займає більшу частину часу, в особистому житті очікуються різні приємні моменти. Насамперед, це поява на горизонті людини, яка може зцілити розбите серце. *Сприятливий день – субота, несприятливий – понеділок.*

ДІВА (22.08 – 23.09)

Уникайте будь-яких ризиків. Зберігайте кошти, плануйте витрати. Наприкінці листопада ви отримаєте непоганий прибуток. Також зорі рекомендують вам щиро помолитися за близьку людину на передовій. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – четвер.*

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Можливі приємні зустрічі з людьми, які поділяють ваші погляди на життя. Разом із ними ви зробите чимало хорошого, допоможете тим, хто опинився у складному становищі. Завдяки вашим зусиллям світ стане кращим. Пам'ятайте: все, що ви сьогодні робите для інших, вам іде на користь. *Сприятливий день – субота, несприятливий – середа.*

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Від вас приховували дуже важливе. Але тепер ви зможете дізнатися правду. Не факт, що ви будете раді через те, що зумієте зняти рожеві окуляри. Однак не варто злитися на долю – зробіть правильний висновок. *Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – четвер.*

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Вам варто боротися зі спокусами. Намагайтеся тримати себе в руках, інакше все закінчиться дуже погано. Між синицею в руках та журавлем у небі вам краще обрати перший варіант. А ще вам у поміч – щоденна молитва! *Сприятливий день – четвер, несприятливий – вівторок.*

КОЗЕРІГ (22.12 – 20.01)

Вирішення важливих питань варто відкласти. Вам потрібно забути про складнощі та просто розслабитися. Після відпочинку зможете взятися за справу з новими силами. Щоправда, у четвер не позичайте нікому грошей. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Ви змінете погляд на людей, які вас оточують. Мабуть, хтось із близьких друзів може зняти маску. І тоді ви зрозумієте, що сильно помилялися, довіряючи секрети та таємниці не тій людині. Брехун нічим не зможе вам нашкодити. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – середа.*

РИБИ (19.02 – 20.03)

Будьте обережні та уважні, поруч причаївся ворог. Мабуть, у минулому ви сильно когось образили, а тепер вам хочуть помститися. Якщо вам відомий месник, – ізолюйтесь. Цього тижня щось змінити ви не здатні. *Сприятливий день – неділя, несприятливий – понеділок.* ■

■ Нехай смакує!

Квасимо капусту на всі смаки

Звісно, класичний рецепт, яким послуговується більшість господинь, не передбачає жодних добавок, окрім солі. Але… хіба ми завжди діємо за правилами? Хочеться урізноманітнити смак капусти, щоразу приготувати щось новеньке, цікаве – тоді сміливо додавайте нові інгредієнти, експериментуйте – ця головата рослина має широке коло «друзів», вона з усім смакуватиме: з морквою, болгарським чи гірким перцем, яблуками, айвою, кропом, калиною, журавлиною, кмином, буряком… Єдина порада – не переборщити, бо будь-яка добавка повинна доповнювати смак, а не перебивати його

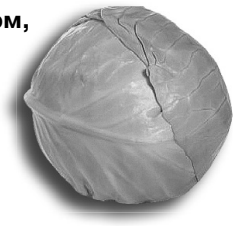

ХРУМКА

Така капуста буде соковитою і зберігатиметься досить довгий час

Інгредієнти: 3 кг капусти, 300 г моркви, 3 ст. л. солі, 0,5 ч. л. насіння кропу, 4 горошини чорного перцю, 4 горошини білого перцю.

Приготування. Наріжте тонко капусту, моркву натріть на грубій тертці. Зсипте ці інгредієнти в глибоку миску і вимішайте. Додайте сіль і, перемішуючи овочі, розімніть. На дно 3-літрової банки покладіть половину спецій, далі – капусту, ущільнюючи її дерев'яним товкачем. Наповнивши слоїк до половини, покладіть решту спецій і доверху – знову капусту з морквою, ретельно утрамбовуючи. Зверху залиште трохи вільного місця – для соку, який буде утворюватися. Поставте слоїк у миску та залиште на 3–4 дні вкисати за кімнатної температури. Щодня протикайте капусту дерев'яною кописткою, щоб гази виходили назовні. Стежте, щоб сік повністю покривав капусту. Після припинення процесу бродіння закрийте банку пластмасовою кришкою та поставте у холодильник або винесіть у льох.

З АЙВОЮ ТА ЯБЛУКАМИ

Вона виходить дещо гостренькою, з приємним ароматом. Айва та яблука роблять цей салат унікальним, даруючи йому ніжний присмак і легку кислинку

Інгредієнти: 1,5 кг капусти, 1 айва, 1 морквина, 1 яблуко, по 1 ст. л. солі та цукру.

Приготування. Виберіть щільну й соковиту головку капусти, промийте її, просушіть, тонко нашинкуйте і висипте в глибоку посудину. Додайте натерту моркву і перемішайте. Нашинкуйте плоди айви та яблуко тонкими пластинками. Розділіть капусту з морквою на 3 частини. Викладіть у скляну тару третину цієї заготовки, злегка утрамбуйте, додайте айву. Далі знову щільно накладіть третину капусти. Наступним пластом будуть яблука, а тоді – решта капусти з морквою. Всипте сіль і цукор, залийте банку холодною водою, накрийте кришкою і залиште на 50 – 60 годин, час від часу проколюючи ножем або дерев'яною шпажкою капусту до дна, щоб вийшла гіркота.

ПО-ГРУЗИНСЬКИ

Страва вирізняється чудовим смаком й оригінальним яскравим кольором

Інгредієнти: 1,5 кг білокачанної капусти, 300 г селери (підійде як корінь, так і стебло), 300 г буряків, 1,5 головки часнику, 2 пучки петрушки, 1 ч. л. червоного перцю (або 1–2 стручки свіжого), 6 ст. л. солі.

Приготування. Квасити капусту за цим рецептом можна і в 3-літрових банках, і у великій емальованій ємності. Краще вибирати невеликі щільні головки. Кожну розріжте спочатку навпіл, а потім половинки ще на 6–10 частин (залежно від величини капустини). Щільно укладіть шматки в ємність, перекладаючи шари капусти скибочками часнику, порізаним буряком, селерою і гілочками петрушки. Посоліть, додайте гострий перець. Залийте щільно складену капусту окропом так, щоб вода повністю покривала її. Залиште в прохолодному місці на 3 дні.

До речі. Капуста погрузинськи вийде ще більш ароматною і хрусткою, якщо заливати її холодним розсолом. Але в цьому випадку закуска буде готуватися набагато довше: капусту витримують 48 годин під вантажем за кімнатної температури, а потім виносять на холод на 2 тижні. ■

Газета Волинь НОВА
www.volyn.com.ua
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Тижневик «Газета Волинь».
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актально», «Добра справа», а також із позначкою «*» – друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ
Головний бухгалтер: ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна
Відповідальний секретар: ХАРЧУК Олена Андріївна
Літературний редактор: ЧАПКО Любов Вікторівна
Політики: УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович
Економіки: ЛІСОВА Алла Степанівна
Інформації: ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна
Інтернет-новин: БАНАДА Олеся Андріївна
Передплати і розповсюдження: ШВАБЮК Галина Іванівна
Спеціальний кореспондент: НЕКОЗ Наталія Валеріївна
ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери: ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р., КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р., РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Відруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1456.

Арттерапія

Фото з архіву фонду «Сучасна Україна».

Світлана Андросова з чоловіком мріяли про море.

«Жива. Справжні історії кохання»

На Волині розпочали реалізовувати проєкт для дружин загиблих Героїв, до якого першими долучилися нововолинянки

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Прохолодного листопадового дня вони зібралися в залі центральної міської бібліотеки. Це – Наталія Горбунова, Тетяна Войтович, Ольга Буторіна, Світлана Андросова, Ірина Крилова, Ольга Харій, Марія Душук. З ініціативи очільниці відділу культури Нововолинської міської ради, дружини загиблого Героя Володимира Душука вони підтримали Всеукраїнську акцію «Жива. Справжні історії кохання» і фарбами на полотні відобразили свої емоції, думки, прагнення.

«Мій чоловік дуже любив гори, а на картині – море, бо це наша нездійснена мрія» – так прокоментувала свою картину, написану в рамках цього арттерапевтичного проєкту, Світлана Андросова.

Її Сергій загинув 10 вересня 2022 року під час виконання бойового завдання на Харківщині, 10 днів не доживши до свого 36-ліття. До 2014-го він працював на шахті, разом із дружиною виховували сина та доньку. Коли почалась російсько-українська війна, чоловік підписав контракт і став військовим. Служив у прикордонних, десантно-штурмових військах і в розвідці. По закінченні контракту підписував новий.

Під час повномасштабного російського вторгнення захищав рідну землю у складі 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого Збройних сил України. Був старшим розвідником розвідувального взводу мотопіхотного батальйону. Цьогоріч солдата Андросова посмертно нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

– Сергій був сміливим і добрим, ніжним і розумним. Він дуже любив свою сім'ю. Підписуючи останній свій контракт ще до 24 лютого 2022 року, обіцяв: «Закінчиться війна, я повернусь додому і більше ніколи вас не залишу». Ми прожили разом 16 років, любили і берегли одне одного. На війні був мужнім і спокійним, приймав виважені рішення. Зберіг багато життів солдатів і цивільних. Він був і залишився коханим чоловіком і люблячим татом, – розповіла дружина полеглого воїна.

Мисткині-аматорки, які зібралися того дня у стінах центральної міської бібліотеки, прислухалися до порад професійної художниці Олени Киці. У результаті з-під їхнього пензля виходили доволі пристойні речі.

Проєкт «Жива. Справжні історії кохання» триває в Україні понад рік. Арттерапевтичні майстер-класи для дружин загиблих Героїв уже відбулись у Києві, Львові, Дніпрі, Кропивницькому та Івано-Франківську. У волинське шахтарське місто запросив організаторів президент благодійного фонду «Сучасна Україна», уродженець Нововолинська Володимир Гавриш. З ідейною натхненницею та координаторкою проєкту «Жива» Оленою Сокальською пан Володимир познайомився у Києві під час виставки робіт учасниць майстер-класів. Його так вразили картини та історії кохання, розказані дружинами загиблих військових, що ініціював продовження цієї справи в інших регіонах, запропонувавши підтримку благодійного фонду «Сучасна Україна».

> **Підписуючи останній свій контракт ще до 24 лютого 2022 року, обіцяв: «Закінчиться війна, я повернусь додому і більше ніколи вас не залишу».**

Так народилася співпраця та партнерство, в рамках якого в різних містах України тривають арттерапевтичні класи для дружин та рідних загиблих Героїв. У процесі творчої роботи вони мають можливість відновитися, поспілкуватися у колі людей, які переживають подібну втрату, знайти в собі сили рухатись далі.

Володимир Гавриш приїхав у рідні йому Нововолинськ і Благодатне, аби побачити роботи, які намалювали волинські учасниці. У спілкуванні з ними висловив своє захоплення їхнім громадянським подвигом, незламністю духу.

Наступний майстер-клас проєкту «Жива. Справжні історії кохання» запланований у Луцьку на початок грудня. З учасницями працюватиме луцька художниця Зоряна Рубан-Головчук у своїй студії в центрі міста.

Згодом, після серії майстер-класів на Волині, планується організувати виставку робіт дружин загиблих Героїв та їхніх історій кохання у Луцьку.

І найголовніше. Цей проєкт насправді не про смерть – він про життя, про силу волі, яку відшукує у собі кожна жінка, яка втратила коханого, чоловіка чи сина, аби далі втілювати мрії, які намагалася знищити окупанти.

Золоті слова

> **Ви ніколи не зможете перетнути океан, доки не наберетеся сміливості втратити берег з поля зору**
>
> ***(Христофор КОЛУМБ (1451–1506), генуезький мореплавець на службі Іспанської Корони, першовідкривач Америки 1492 року).***

Фото із сайту daytoday.ua.

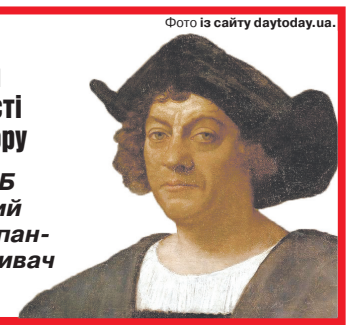

2023 ЛИСТОПАД

23 Четвер — *Блгв. Олександра Невського.*

День Фібоначчі.

східʼ – 14:37, захід – 02:29. Зростаючий опуклий місяць. 10-й день.
схід – 07:46, захід – 16:23. Тривалість дня – 08:37. Тривалість ночі – 15:23.

24 Пʼятниця — *Вмц. Катерини.*

Чорна пʼятниця (всесвітній день розпродажів). Всесвітній день інформації.

східʼ – 14:51, захід – 03:52. Зростаючий опуклий місяць. 11-й день.
схід – 07:47, захід – 16:22. Тривалість дня – 08:35. Тривалість ночі – 15:25.

25 Субота — *Віддання Введення. Сщмч. Климента Римського. Прп. Петра Мовчальника.*

День боротьби за ліквідацію насильства над жінками. День пам'яті жертв Голодоморів.

східʼ – 15:07, захід – 05:17. Зростаючий опуклий місяць. 12-й день.
схід – 07:49, захід – 16:21. Тривалість дня – 08:32. Тривалість ночі – 15:28.

26 Неділя — *Неділя 25 після Пʼятд. Мч. Данила Братковського.*

Всесвітній день оливок.

східʼ – 15:28, захід – 06:42. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день.
схід – 07:50, захід – 16:20. Тривалість дня – 08:30. Тривалість ночі – 15:30.

27 Понеділок — *Блгв. Всеволода. Прп. Романа.*

День заснування Національної академії наук України.

східʼ – 15:55, захід – 08:07. Повний місяць. 14-й день.
схід – 07:52, захід – 16:19. Тривалість дня – 08:27. Тривалість ночі – 15:33.

28 Вівторок — *Мчч. Василія, Григорія, Йоана.*

День працівника системи фінансового моніторингу України.

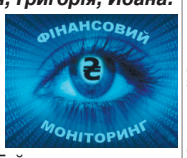

східʼ – 16:33, захід – 09:26. Спадаючий опуклий місяць. 15-й день.
схід – 07:53, захід – 16:18. Тривалість дня – 08:25. Тривалість ночі – 15:35.

29 Середа — *Прп. Нектарія Печер.*

Всесвітній день мурахоїдів.

східʼ – 17:23 захід – 10:33. Спадаючий опуклий місяць. 16-й день.
схід – 07:55, захід –16:18, Тривалість дня – 08:23. Тривалість ночі – 15:37.

Місячний і сонячний календар склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

Увага, конкурс!

А що ж сьогодні заховали журналісти?

Друзі, принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Грицько ГАРБУЗ

Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на грізний гранатобуз). Пропонуємо і вам приєднатися до нашого конкурсу. Переконані: вам сподобається!

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» – 42 (2023)

Сьогодні маєте спробувати себе в ролі поета і вписати три пропущені в поезії лексеми, одна з яких і буде захованим словом, котрим характеризують неймовірну щирість, хоча водночас, буває, й нещирість.

Вже сад осінній сніг на ноги взув
і дикий холод бігає межею...
Ховаюся в калинову ***(пропущене слово),***
бо щось у неї ***(пропущене слово)*** *за* ***(пропущене слово).***

Що за слово ми заховали?

Відповідь треба надіслати до 1 грудня (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: **093 381 32 45,** обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: **«Байрактар» (Валерій Залужний, Житомирщина)).**

Хто з наших читачів дав правильні відповіді на запитання, а також, яке становище лідерів у вікторині «Гранатобуз із секретом» після 37 турів **– читайте на сайті volyn.com.ua і фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (на неї можна зайти за цим QR-кодом)**

Приємних вам пошуків без повітряних тривог!

Газета «Волинь»: 85-й рік довіри читачів
Наші передплатні індекси:
30 000, 60 306 (Волинська область);
97 847 (Рівненська область).

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА НА 2024 РІК:
✓ Один місяць: **45 грн** + 15 грн (прийом передплати);
✓ Три місяці: **135 грн** + 15 грн (прийом передплати);
✓ 6 місяців: **270 грн** + 15 грн (прийом передплати);
✓ 12 місяців: **540 грн** + 15 грн (прийом передплати).

Зимовий цикл українських свят

21 листопада – Введення
24 листопада – Катерини
30 листопада – Андрія Першозваного
1 грудня – Наума
4 грудня – Варвари
5 грудня – Сави
6 грудня – Миколая
9 грудня – Анни
12 грудня – Спиридона Сонцеворота
20 грудня – Гната
24 грудня – Святвечір
25 грудня – Різдво Христове
31 грудня – Меланки (Маланки), Щедрий вечір
1 січня – Василя, Новий рік, Новорічна коляда
5 січня – Голодна кутя, або Другий Святвечір
6 січня – свято Водохреща (Йордан)
7 січня – Івана Хрестителя.